

EL FIGAROT

GRAN PROMOCIÓ

MENJADORS I TAPISSERIA

la més àmplia selecció
el més acurat disseny
la millor relació preu-qualitat

PROJECTE
MENJADOR-SALÓ
GRATUÏT

- MENJADORS - SALÓ MODERNS
- LLIBRERIES MODULARS I
PER ELEMENTS.
- MENJADORS ESTIL CLÀSSIC
- TRESILLOS I SILLONS RELAX PELL
- CONJUNTS SOFÀS DISSENY MODERN
- TAPISSERIA ESTIL CLÀSSIC

EXCEPCIONALS
FORMES
DE PAGAMENT

excepte col·lecció MASSIS

* **BONIFICACIÓ ESPECIAL AL COMPTAT**

* **6 MESOS SENSE AUGMENT**

* **12 MESOS SOLAMENT 10% RECÀRREC**

Quer MOBLES

VILAFRANCA DEL PENEDES
Avinguda Barcelona, 76 - Tel. 892 05 33

VILANOVA I LA GELTRÚ
Francesc Macià, 1 - Tel. 893 37 62

Edita: Colla Castellers de Vilafranca.

Estatge Social: General Prim, 11 - Vilafranca - Aptat. correus 313.

Consell de Redacció: Toni Miralles, Joan Roig, Biel Senabre.

Col.laboren en aquest número: Josep M.ª Llop, Carles Casanellas, Eloi Miralles, Jordi Mir, Miquel Cartró, Jaume Rafecas, Joan Vallès, Àngel Grau, Francesc Moreno «Melilla» i la Comissió de Festes.

Els articles no signats són responsabilitat de la redacció.

Col.laboradors fotogràfics: J.M.ª Petrus, Josep A. Esteve, Jaume Felipe i Antoni Canal.

Foto de la portada: J.M.ª Petrus.

Fotocomposició, fotolits, muntatge i impressió: Gràfiques Kerpe
Dip. L.B. 29.663/86

Editorial

Els Monjos

Si repassem les actuacions de la colla a la veïna població dels Monjos i ens centrem en els tres darrers anys, se'ns fa evident que no ha estat una plaça on en general ens hagi sortit tot rodó, ni de bon tros.

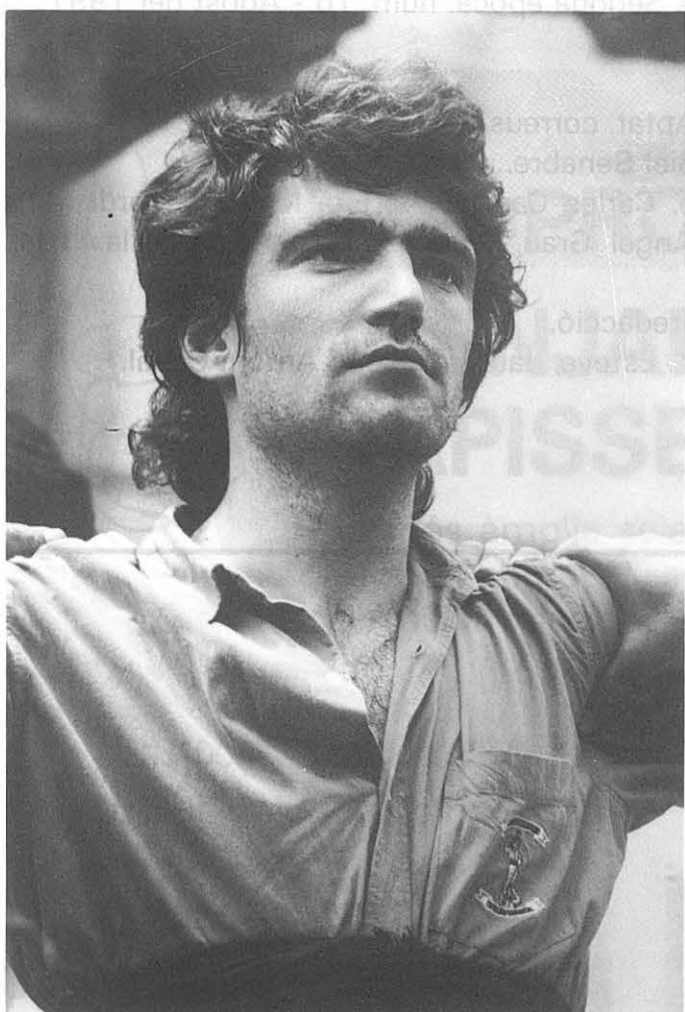
El que podríem dir és que ha estat sempre una fita cabdal per a la colla i per a les aspiracions de cara al mes d'agost i, més concretament, un «tour de force» de les nostres possibilitats, centrades en la diada de Sant Fèlix.

Any darrera any, l'actuació en aquesta plaça ha estat marcada o bé per un intent de castell gros, encara no assolit en l'any en curs (tres de vuit, cinc de vuit, per exemple), o bé per l'aspiració d'aconseguir tres castells de vuit descarregats. Prenent la referència de l'any 87, quan vam completar una molt bona actuació de tres de vuit, cinc de vuit (carregat) i torre de set, veiem que els anys posteriors van suposar una ensopegada en un o altre castell, cosa que feia que la jornada quedés deslluïda.

Aquest any, però, en el mateix lloc, s'ha demostrat clarament que hi ha ganes de fer

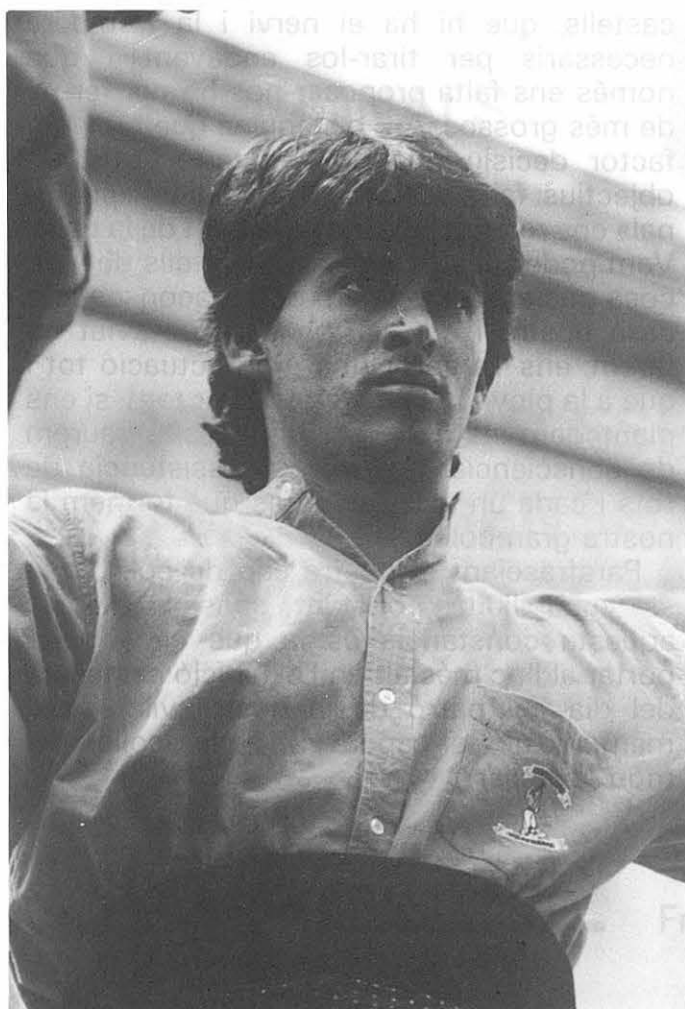
castells, que hi ha el nervi i la trempera necessaris per tirar-los endavant i que només ens falta proposar-nos-ho per fer-ne de més grossos. Ara bé, aquí sí que hi ha un factor decisiu que pot esguerrar tots els objectius: falta personal, i quan diem «personal» ens referim sobretot a la gent de la colla. Vam poder descarregar tres castells de vuit, cosa que encara no hem pogut aconseguir a casa nostra i que cal pensar que aviat ho farem; ens va sortir una gran actuació tot i que a la pinya hi faltava gent. Per tant, si ens plantejem les fites de l'any passat, haurem de conscienciar-nos sobre l'assistència de tots i cada un dels membres que formem la nostra gran colla.

Parafrasejant el nostre cap de colla, això és «una lluita constant sense treva», i aquesta constància és la que ens ha de portar al lloc més alt en l'exhibició castellera del dia del patró de la nostra vila, i així mantenir-nos al capdavant de les colles del món casteller.

Castellers que vénen de lluny

La relació del Jordi Colomera amb els castells es va iniciar fa dinou anys a la plaça de la Vila de Vilafranca, en un Sant Fèlix. El seu oncle, que és de la Granada, li hi va dur, i aquest és un 'pecat' que es paga molt car. Com que a Barcelona no podia satisfer la seva dèria de fer castells, se'n va anar a Terrassa, on va ingressar als Castellers. Tot i amb això, ara fa dues temporades va decidir de venir a Vilafranca, junt amb el Toni de Lloret, tornant així al lloc on li havia entrat el cuc dels castells. Entre altres molts llocs, ha pujat de terç al quatre de nou i a les manilles de la torre de nou amb folre.

El currículum casteller de l'Antoni Bach, el Toni de Lloret, comença, segons diu, quan va néixer. Però va haver d'esperar-se tres o quatre anyets per començar a veure castells, evidentment per Sant Fèlix. Amb alguns companys de COU va fundar una colla al Col·lell -totalment atípica perquè actuava a l'hivern i descansava a l'estiu-, però aquesta iniciativa no va durar gaire i se'n va anar als Castellers de Terrassa. Després de passar-hi dues temporades, l'any vuitanta-nou va decidir de fer el pas cap a Vilafranca. Aquí ha pujat, entre d'altres castells, de quart en el tres i el quatre de nou, a les manilles de la torre de nou, de terç en el tres, el quatre i el cinc de vuit, i últimament d'agulla al folre de la torre de vuit.

Entre els molts motius que permeten de reunir uns quants castellers al voltant d'una taula per xerrar una estona, el que és comú a aquests cinc amb qui conversem és ben singular. No pugen tots al mateix lloc -hi ha qui és terç, hi ha qui és segon, o baix, o fa de primeres mans o puja al folre...-, tampoc són castellers que duen la camisa verda des de fa moltíssims anys -qui més, la porta des de fa gairebé una desena de temporades-, no s'agrupen en una comissió de la colla ni formen cap grup d'opinió més o menys organitzat, no es diuen tots igual ni coincideixen a fer l'aniversari el mateix dia... La singularitat que els aglutina obeeix a raons 'de quilòmetres', de distància. Certament, tant el Joan Fradera, de Mataró, com l'Eduard Argemí, de Terrassa, com el Jordi Colomera, de Barcelona tot i que ara viu a Castellar del Vallès, com l'Antoni Bach, de Lloret de Mar, com el Josep Requena, de Mediona -i aquest últim volem que sigui un representant dels nombrosíssims castellers que són de les comarques del Penedès i del Garraf i que conformen un col·lectiu molt important dins de la colla-, tots plegats, doncs, són castellers 'fixats' de fora, són castellers que vénen de lluny.

Cada divendres que hi ha assaig i cada dia d'actuació, des de Terrassa, o de Lloret, o de Castellar del Vallès, o d'infininitat de punts de la geografia penedesenca, hi ha molts castellers que vénen a Vilafranca després d'haver recorregut 'religiosament' el trajecte que separa la seva població de residència de la nostra vila. Per tant, hauran d'afegir a les hores que durarà l'assaig o l'exhibició, aquell temps que trigaran a fer el desplaçament -i, de vegades, també hauran de comptar amb les cues a la carretera o a l'autopista, a haver de sopar o dinar a deshora, o bé a perdre hores de son les matinades dels dissabtes-. Totes aquestes petites incomoditats, però, lluny de representar un sacrifici, són, segons les seves pròpies manifestacions, un motiu per augmentar l'afició als castells.

Buscar ambient casteller

Si bé en el cas dels penedesencs sembla lògic que fessin cap als Castellers de Vilafranca a l'hora de voler entrar en una colla, pot sorprendre una mica més que vinguin a parar aquí gent de Terrassa o de Barcelona, on hi ha colles locals, o fins i tot de Mataró o de Lloret, poblacions que cauen lluny de nosaltres. Les raons que han provocat aquest èxode en els casos del Jordi, de l'Eduard o del

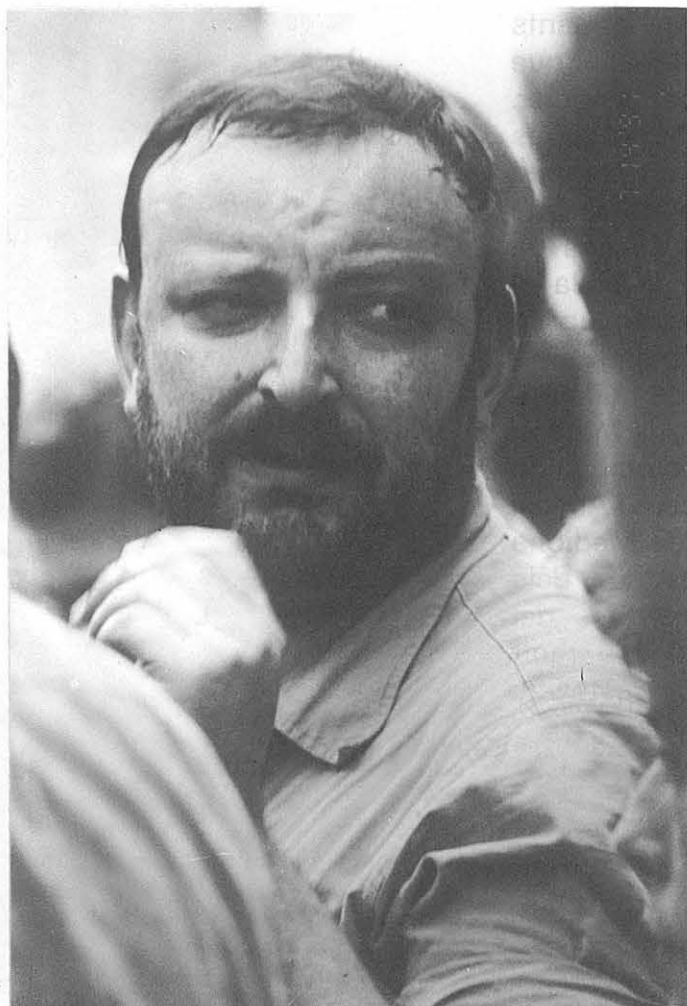
Toni són bastant clares: en els seus llocs d'origen no havien trobat l'ambient casteller que buscaven. «Cada colla té la seva pròpia dinàmica i les seves característiques», diu el Jordi, i n'hi ha que no sembla que tinguin els castells com a raó fonamental de ser. Fan castells, sí, però no pas amb la intensitat amb què es viuen aquí».

Aquesta manca d'intensitat pot respondre al fet que aquests castellers provenen de zones que no pertanyen a la tradicional geografia castellera. Tot i això, existeix el cas de Terrassa, on tenen dues colles i una d'aquestes fa castells de nou, que podria haver exercit una atracció més forta per a gent de la pròpia ciutat o de Barcelona que no pas una població que és a cinquanta quilòmetres. Tant el Jordi com l'Eduard, com el mateix Toni, coincideixen bastant a l'hora de donar-hi una explicació. «Potser hauria estat més normal que hagués anat als Minyons quan vaig anar dels Castellers de Terrassa, però entre uns i altres hi havia molta rivalitat, i això va influir en la meua decisió», assenyala el Jordi, que, a més, continua exposant el seu raonament, «jo respecto molt els Minyons de Terrassa perquè penso que estan fent una feina molt bona, i és una colla que miro amb bons ulls, però

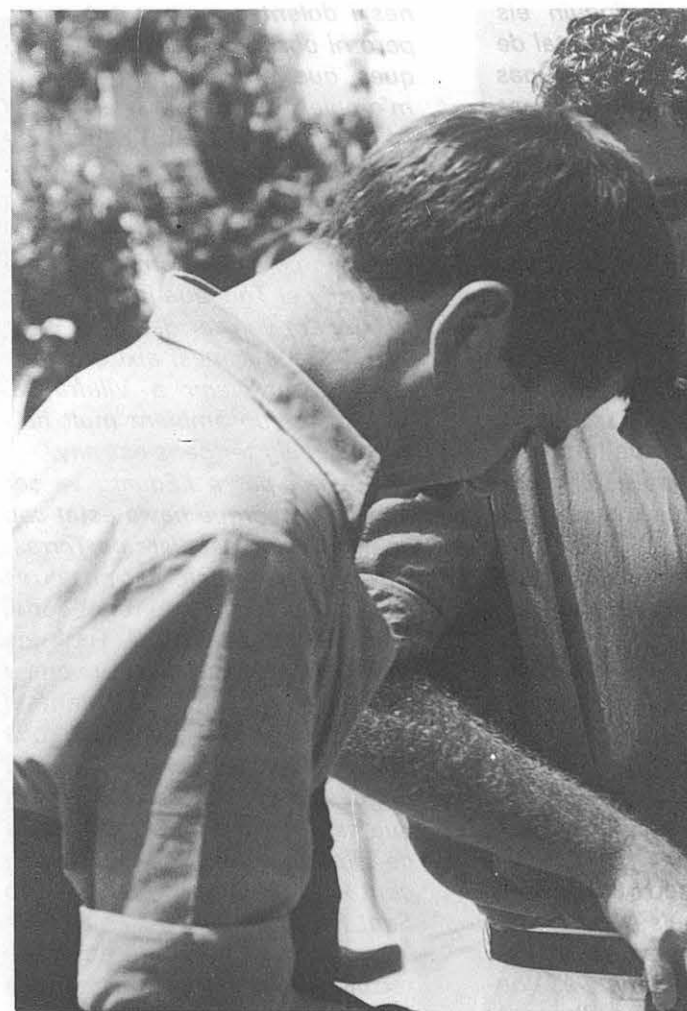
cada colla té un dinamisme propi i hi havia certs aspectes dels Minyons que no m'acabaven d'agradar. A Terrassa no es veien els castells com els entenc jo. A Vilafranca hi he trobat coses bones i dolentes, com a tot arreu, però hi observo unes característiques que em fan vibrar i que m'omplen del tot». «Si et trobes bé en un lloc, afegeix l'Eduard, no en marxes, però a Terrassa van sorgir una sèrie de problemes als últims anys i, junt amb el fet que tenia un parell de companys com el Jordi i el Toni que ja havien fet el pas, em van fer decidir a venir aquí. A més a més, així que vaig començar a venir a Vilafranca, vaig trobar un ambient molt bo i no m'hi vaig fer gens estrany».

«De fet, per a l'Eduard va ser més difícil perquè havia estat cap de colla dels Castellers de Terrassa i hi pesava molt; per nosaltres va ser més fàcil», apunta el Jordi, mentre que, segons el Toni, les raons de pes que el van fer venir a Vilafranca van ser que «tant el Jordi com jo buscàvem una colla que tingués aspiracions i que hi tinguéssim una certa relació, cosa que es donava amb els Castellers de Vilafranca perquè hi coneixíem gent i perquè no ens perdiem cap Sant Fèlix».

Les raons dels altres dos contertulís són ben diferents. El Joan Fradera, que és el més veterà de

El Joan Fradera va assistir per primera vegada a un assaig dels Castellers de Vilafranca el mes de març de 1982, a l'església de Sant Joan. Anteriorment havia anat seguint els castells com un afeccionat més. Va entrar, doncs, en uns anys difícils i, d'aleshores ençà, ha viscut la revifalla de la colla i el moment d'esplendor actual. El seu lloc habitual és a primeres mans laterals, però també puja als folres -ha fet dos pilars de quatre i dos tresos de set!-

L'Eduard Argemí va conèixer els castells per mitjà de la seva dona i s'hi va integrar en cos i ànima en els Castellers de Terrassa. Tant s'hi va integrar que, al cap de dos anys i mig va ser nomenat cap de colla, càrrec que va ocupar durant sis anys. Fa un any i mig també va prendre la decisió de venir als Castellers de Vilafranca on, entre altres llocs, és habitual que faci d'agulla, de primeres mans al folre de castells de nou i fins i tot que ocupi un lloc a les manilles de la torre.

tots, va començar a venir per allà l'any vuitanta-dos perquè, a banda que li agradessin els castells i els seguís com a afeccionat, festejava amb una vilafranquina -i la cosa encara dura-. En canvi, el Requena va entrar com molta gent dels pobles de la nostra comarca: per mitjà d'un cunyat que li va dir que hi portés el seu nen... i, darrera del nen, va venir el pare.

El canvi

Un cop fet el pas, és evident que aquells que havien viscut abans l'ambient d'altres colles havien de notar un canvi. L'Eduard hi veu una diferència bastant gran. *«Allà no es pensa només en els castells, sinó que podríem dir que és més 'de costellada'. O sigui, que et pots trobar que, a l'hora de fer una sortida, es pensi més en què es farà després i on s'anirà a dinar que en els mateixos castells; o bé que, després d'un assaig, sentis parlar de tot menys de castells. Aquí, més o menys, trobes aquell al·licient que*

allà no tenies». En aquest punt, els altres dos ex-castellers de Terrassa també t, els altres dos ex-castellers de Tarrassa també coincideixen. Per exemple, el Jordi ho tenia ben clar. *«Jo busco ambient casteller. A mi el que m'agrada precisament és trobar una gent que vagi a fer castells per damunt de tot. I aquestes persones són més fàcils de trobar en aquelles colles que tenen com a activitat pròpia els castells. No cal dir, per tant, que n'hi ha més aquí que a Terrassa, encara que en una colla tan gran hi ha de tot»*. El Toni, de la seva banda, pensa que aquest ambient es nota sobretot en les grans diades, *«només per actuar per Sant Fèlix, ja val la pena»*.

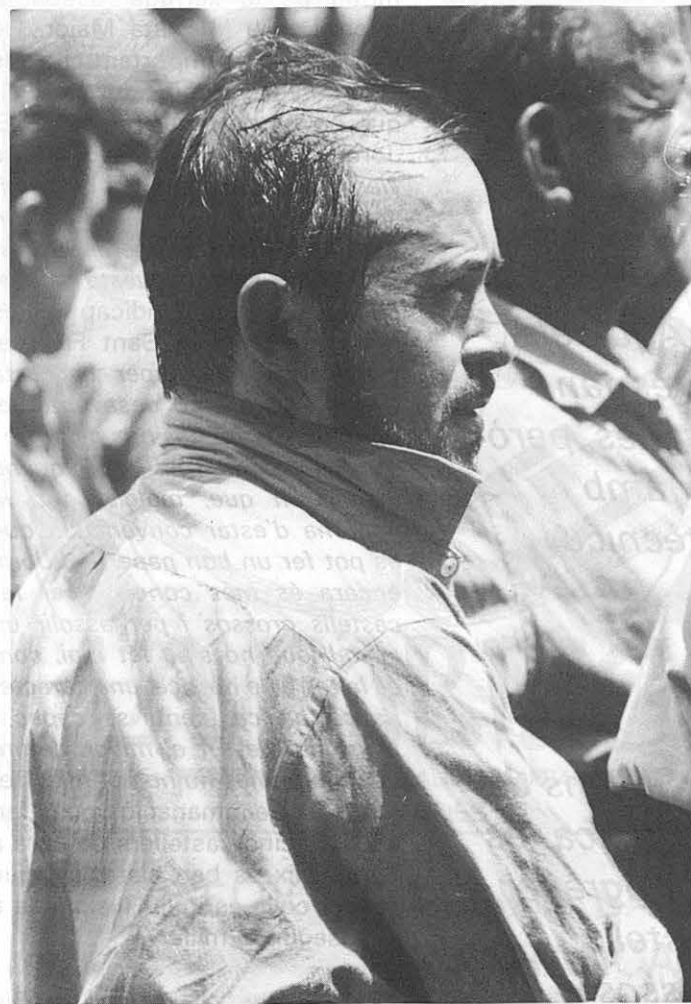
Una altra de les possibles diferències que han pogut notar després de fer el canvi fa referència al lloc que ocupaven en els castells allà i el que ocupen aquí. El Jordi diu que, fora del quatre de vuit que va fer a segons, amb els Castellers de Terrassa feia normalment de primeres mans, *«però*

jo no diferencio gaire el fet d'anar a primeres mans o bé dalt del castell. Si alguna cosa vaig aprendre a Terrassa, i gràcies a l'Eduard, és que jo, anant de primeres mans, havia de ser el millor de tots en el meu lloc. I això per a mi era un orgull».

El cas de l'Eduard és bastant diferent perquè va ser durant molts anys el cap de colla i pràcticament fins a l'últim any no va pujar. Pel que fa al Toni, ja havia fet de terç en bastants castells, tot i que amb els Castellers de Vilafranca ha ocupat diversos llocs. No cal dir que, tant el Fradera com el Requena, es van estrenar en això dels castells amb la camisa verda.

Tècnica per tradició

Tot i el que s'ha indicat fins aquí, potser caldria destacar que la diferència més interessant que han notat aquests castellers té una estreta relació amb els assajos. Així, tots tres creuen que la manera de preparar els castells que se segueix a Terrassa és molt

El Josep Requena va començar a fer castells fa dos anys, a través del seu cunyat i del seu nen. Com molts altres castellers de la comarca, es desplaça cada dia d'assaig i d'actuació fins a Vilafranca per afegir-se a la resta de la colla, i és que aquesta deu molt a la gent de gairebé tots els pobles i ciutats del voltant de Vilafranca que vénen a fer castells amb la camisa verda. Tot i que fa poc, doncs, que ve amb els Castellers de Vilafranca, el Requena ha parat de baix els millors castells que hem aconseguit darrerament, i assegura que ara es penedeix d'haver començat tan tard.

diferent a la de Vilafranca. «Allà tenen una altra dinàmica d'assaig, assegura el Jordi, perquè és molt més ràpid. Tot just estan baixant els terços d'un castell i ja estan preparats els que han de fer la prova d'un altre». «Es busca més perfeccionar la tècnica, afegeix l'Eduard, i, per exemple, s'entrena molt més la canalla fent castells de cinc. Els pisos de dalt es fan un fart de pujar en un assaig. Aquí, els castells es fan amb més ganes, però potser amb menys tècnica». Segons el Toni, a les zones de fora l'àrea castellera «s'ha de suplir la tradició que no hi ha amb la tècnica», i el Jordi exposa el raonament d'aquesta afirmació. «Allà, per fer castells d'un cert nivell, cal entrenar moltíssim. La gent, si no veu que allò està impecable tècnicament, no puja». La conseqüència de tot plegat és la que s'apuntava anteriorment i que torna a indicar el Toni, «es necessita una altra dinàmica d'assaig, molt més àgil, perquè s'aconsegueixi una perfecció tècnica»; l'Eduard encara és més categòric: «tècnicament, és possible que siguin millors, però els falta la tradició que hi ha aquí».

El Fradera, que ha seguit atentament tota l'exposició, no està molt d'acord amb aquesta afirmació, «jo crec que la nostra canalla puja molt bé i la prova és que els nostres castells, en general, no es mouen com els d'altres colles».

En aquesta confrontació entre tècnica i tradició, s'arriba a la conclusió que tampoc es pot diferenciar del tot una i altra. «A Terrassa es poden trobar que la gent que s'acosta a la pinya no hi sap estar i, en canvi, aquí la gent en sap; d'aquí ve la importància de ser en una zona de tradició castellera. El que passa és que els castells són molt més que tècnica, i això és el que ens pot diferenciar. Per això diem que han de suplir amb tècnica la tradició d'aquí», assenyala el Toni, a la qual cosa el Jordi afegeix que «jo admiro els Minyons de Terrassa per això, perquè sense tenir la tradició que hi ha aquí, han sabut aprofitar unes altres virtuts per arribar fins on han arribat. És molt bo saber les teves mancances i substituir-les per virtuts. Per tant, és una colla adequada al seu entorn i al seu historial».

Jordi: «A Vilafranca, hi he trobat unes característiques que em fan vibrar i que m'omplen del tot»

Toni: «Fora de les zones castelleres han de suplir amb tècnica la tradició que hi ha aquí»

Fradera: «Per la Festa Major sortim amb desavantatge, perquè hi ha moltes nits a perdre, i això cansa»

Eduard: «Aquí, els castells es fan amb més ganes, però potser amb menys tècnica»

Requena: «Si véns de fora de Vilafranca, és que t'han d'agradar els castells per nassos»

Venir de lluny

El fet de venir de lluny representa, com indicàvem al començament, un esforç que s'ha d'afegir al que fa qualsevol casteller que visqui a Vilafranca. «T'han d'agradar els castells per nassos», diu el Requena i el Fradera sentència: «jo crec que, com més lluny véns, més ganes tens de fer castells».

«Moltes setmanes, et passes de dilluns a divendres pensant només en l'actuació de diumenge, perquè el fet de viure allunyat et fa augmentar aquella inquietud. Estic segur que si visqués aquí, com que estaria més en contacte amb la gent de la colla, no em passaria el mateix». Aquesta idea del Jordi és compartida pels altres, però el Toni també reconeix que «mentre véns cap aquí, amb les caravanes i el trànsit que trobes, renegues bastant. Però un cop has arribat, ja et passa tot». I, posats a reconèixer, el Fradera afirma que ell ha estat més de sort, pel fet que pot passar tot el cap de setmana tranquil·lament aquí sense haver d'anar amunt i avall.

Que no falti il·lusió

És obligat, sigui quin sigui el motiu de la xerrada, acabar-la referint-se a la Festa Major. De cara a aquesta important cita, els cinc castellers coincideixen a dir que no ha de faltar la il·lusió. El Jordi, per exemple, assegura que «les previsions han de ser molt bones, perquè si no ja no seríem aquí. Però hem de superar l'excessiu nerviosisme d'aquesta diada». Parlant d'aquest handicap que es nota sobretot per Sant Fèlix, el Fradera diu que «per la Festa Major sortim amb desavantatge, perquè hi ha moltes nits a perdre i això cansa». El Toni i el Requena insisteixen que, malgrat tot, la gent ha d'estar convençuda que es pot fer un bon paper i el Jordi encara és més concís: «per fer castells grossos i per assolir un castell que no s'ha fet mai, com és la torre de nou, cal una característica bàsica: sentir-se capaç i il·lusionat de ser el millor, creure que ningú més no ho pot fer». Per tant, la recomanació que fan aquests cinc castellers de cara a Sant Fèlix és ben clara: cal que tota la colla estigui il·lusionada a aconseguir el millor.

PINTOR-DECORADOR

ESTRANY, S.C.P.

Tel. 890 06 21

Gral. Valles, 21, 2

VILAFRANCA DEL Penedès

LA FÀBRICA

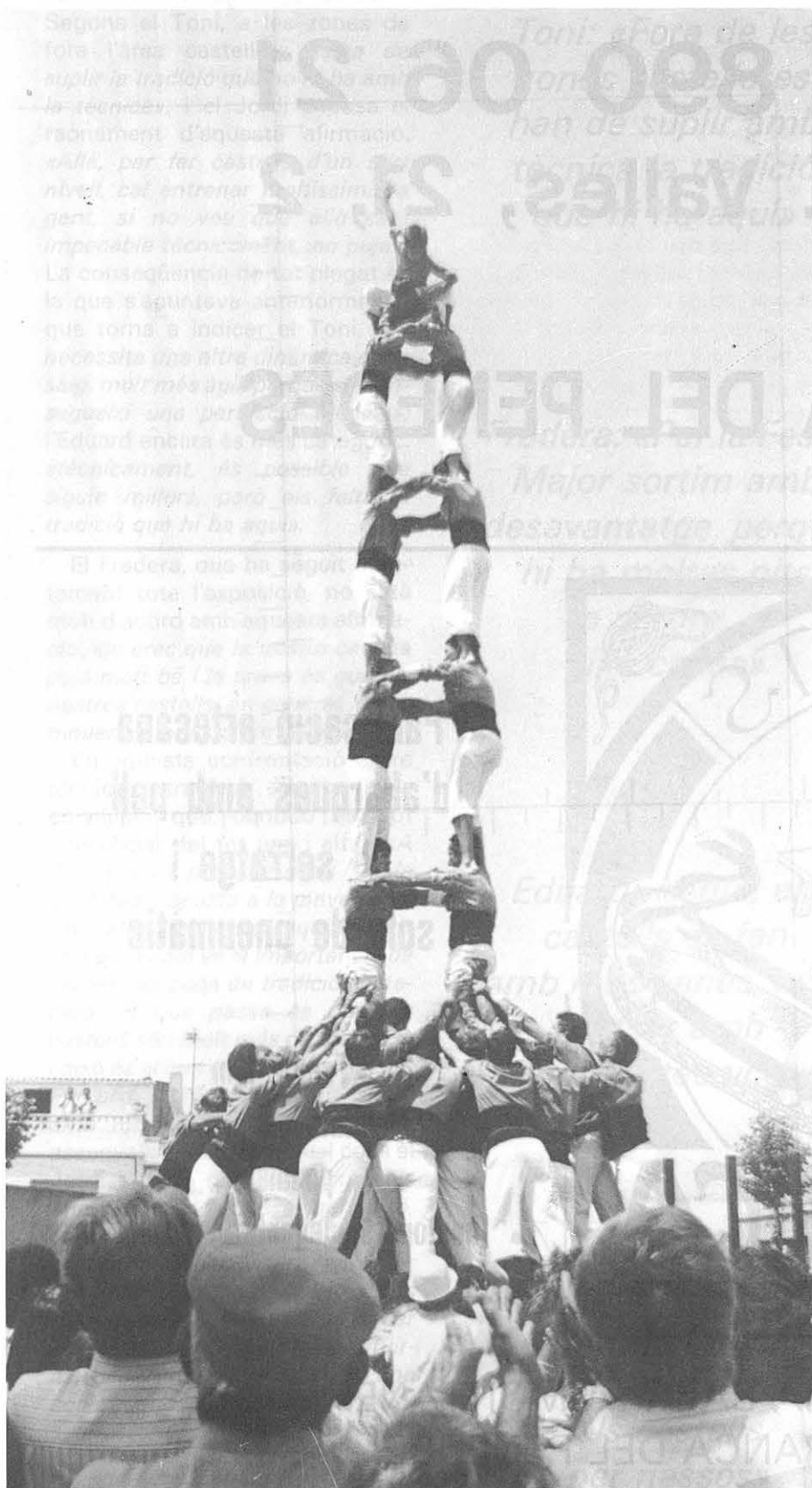
SUCS. DE J. MONTANER • INDÚSTRIA, 10 • VILAFRANCA DEL PENEDÈS
ALT PENEDÈS

**Fabricació artesana
d'abarquas amb pell
de serratge i
sola de pneumàtic**

**També fem
envelats per a balls
populars
(bastoners, geganters, diables...)**

FÈLIX i JOSEFINA BALANÀ MONTANER S.C.P.
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Tots els castells a punt per a la diada de Sant Fèlix

Tal com indiquem a l'Editorial, l'actuació dels Monjos -la primera vegada que completem la torre, el tres i el quatre de vuit el mes de juliol- ha significat un abans i un després en el desenvolupament d'aquesta temporada. Un abans que havia estat més aviat fluixet i que només va destacar pel carro gros de Sant Raimon de Penyafort i per l'actuació de Lleida. I un després en què hem agafat una forma excel·lent que s'ha de notar sobretot en la diada de Sant Fèlix.

Un carro gros primerenc

13 de gener, Vilafranca, Festes de Sant Raimon. Amb bufandes, guants, passamuntanyes, abrics, edredons i bosses d'aigua per als qui estaven constipats, vam haver de descarregar aquest quatre de vuit de les Festes de Sant Raimon de Penyaforç. No és que vulguem tirar llenya al foc, però si en alguna cosa avantatja Sant Fèlix al confessor del rei Jaume I per «destronar-lo» en el primer patronatge de la vila és en la calor. Ja em direu si no es presta més a fer una crònica de castells quan, seguint el tòpic, s'escriu que «a la plaça hi queia un sol de justícia i la gent, atapeïda uns contra els altres, omplia de gom a gom tots els racons deixant anar aquella típica ferum de carn humana que es va desfent poc a poc...», que no pas intentar descriure que «feia un fred que pelava i això provocava que la gent, traient el nas darrera d'immenses bufandes i de gruixudes gorres de llana, s'atapeïssin uns contra els altres, al voltant de petites fogueres; mentre, l'anxaneta, amb grampons i piulet per

Tretze dies només havien passat d'aquest 1991 quan ens vam anotar el primer quatre de vuit descarregat de l'any, castell que es va veure acompanyat d'un cinc de set i de la torre de set.

Moda d'hivern per a les actuacions que fem fora de temporada.

desfer el gel que es trobava en la seva ascensió, intentava reanimar l'aixecador, que ja era en el quart grau de congelació, i els crits del cap de colla quedaven hivernats, com si fos el mercat de Calaf, esperant temps millors...». Exageracions de banda, és ben cert que la calor és un ingredient prou important en els castells i, com és bo d'entendre, el tretze de gener no en feia gaire, de calor.

De totes maneres, vam descarregar el carro gros que ha passat a ser el més primerenc de la història -si el Jordi Mir no ens diu res en contra-.

Però, a més a més d'aquest quatre de vuit, a la primera ronda vam començar a «fer caliu» -i bé que calia- amb la torre de set i, a la tercera, vam afuixar un mica el gas descarregant el cinc de set. El pilar de cinc va posar punt final a aquesta excel·lent actuació de la qual algú va dir que era el resultat de l'embranchida que vam agafar arran de la diada de Tots Sants de l'any passat; i és que, abans de començar l'exhibició, el cap de Colla, Carles Domènech, i l'alcalde de la vila, Joan Aguado, havien descobert una placa a la façana de l'Ajuntament que recordarà en endavant la gran diada de l'11 de novembre del 1990. Mentre es descobria aquesta placa, vam aixecar dos pilars de quatre.

7 d'abril, Les Gunyoles. Vam començar l'actuació amb el tres de set descarregat i, a la segona ronda, vam completar el quatre de set. Després vam posar les forces a prova perquè vam anar per la torre de set, castell que vam descarregar, i per acabar vam enlairar el pilar de cinc.

14 d'abril, Barcelona, estadi de Montjuïc. Enmig de dragons, i no de la Festa Major precisament, i de «nenes» amb faldilla curta i escot generós que movien amunt i avall plomalls de tots colors, entre d'altres coses, vam participar en un festival absolutament americanitzat com a espectacle d'entreteniment del partit de futbol americà que disputaven el Barcelona Dragons i l'Orlando

Barcelona Dragons al camp, els vam fer el passadís -amb moltes més ganes que el Butragueño i companyia, això sí-, amb dos pilars de quatre simultanis.

28 d'abril, Piera. Es volia provar alguna cosa forta aprofitant aquesta sortida a Piera, però, per diverses circumstàncies, l'actuació va resultar, al cap i a la fi, bastant fluixa. A la sortida d'ofici vam plantar quatre pilars de quatre simultanis i, un cop a plaça, vam començar amb el tres de set descarregat, vam continuar amb un intent de torre de set que va fer llenya amb l'aixecador posat, vam descarregar el cinc de set, vam tornar a tirar una altra vegada la torre de set, que aquest cop va caure quan era a punt de ser

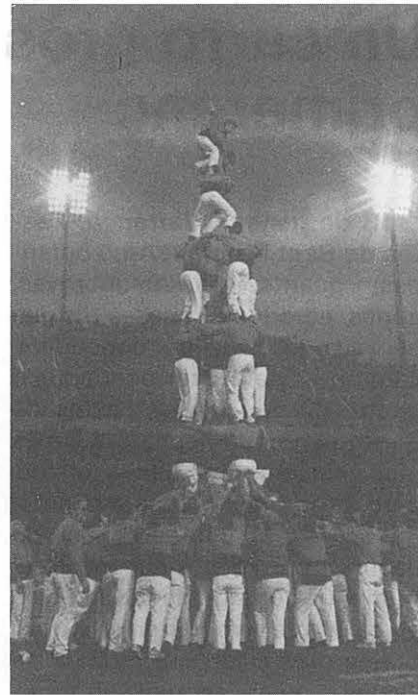

Thunders. I a fe de Déu que a la colla n'hi deu haver molts, d'aficionats a aquest esport, perquè ha estat una de les sortides més concorregudes dels últims anys. Tant és així que, com a torna de la nostra col·laboració amb l'equip «barceloní» de futbol americà, la tècnica està estudiant la possibilitat, a les pròximes sortides, que, entre castell i castell, es juguin uns quants minuts d'aquest contundent esport. Veuem si així augmenta la concurrència... I com que érem gent per donar i per vendre, a la mitja part del partit vam fer, de pressa i corrents per exigències de la televisió nord-americana, el quatre de set amb l'agulla. I abans de començar el partit, mentre sortien els «immensos» jugadors del

coronada i, veient que no teníem el dia, vam decidir anar cap a casa després de fer l'obligat pilar de cinc.

4 de maig, Terrassa. Com es diu popularment, «quatre i el cabo» van ser els qui es van desplaçar a la capital vallesana per tal de fer una actuació que es va completar amb un tres de set, un dos de sis i quatre pilars de quatre.

5 de maig, Vilafranca. Amb motiu del nomenament de Vilafranca com a Vila Claveriana, vam ser convidats per la societat coral vilafranquina perquè es pogués celebrar adequadament aquest esdeveniment. Els castells que hi vam aixecar van ser el quatre de set amb l'agulla, la torre de set, el cinc de set i el pilar de cinc.

Una bona representació de la colla va anar a l'estadi de Montjuïc per fer el passadís al Barcelona-Dragons i per aixecar un quatre de set amb l'agulla.

A Lleida, descarreguem el quatre i carreguem el tres

12 de maig, Lleida. De fet, aquesta va ser la primera gran actuació de la temporada ja que es va mantenir en un gran nivell. A la primera ronda vam descarregar el quatre de vuit, el segon de l'any. Després d'aquest excel·lent començament, a la segona ronda vam afluixar només una mica ja que hi vam completar una ferma torre de set. I a l'última ronda vam

tornar a pitjar l'accelerador per tirar el primer tres de vuit de l'any. El castell va anar prou bé, però un cop carregat va fer llenya. De totes maneres, el balanç era prou positiu i, mentre fèiem el pilar de cinc de comiat, qui més qui menys, tothom pensava en les Fires per acabar de completar aquest tres de vuit.

La torre de set va ser el castell més destacat de l'actuació davant de l'Ajuntament amb motiu del nomenament de Vilafraça com a Vila Claveriana.

A Lleida vam realitzar una bona actuació de castells de vuit.

Les Fires se'ns van tornar a posar traveseres, tot i aquest esplèndid tres de vuit.

I a Fires, descarreguem el tres i ensopeguem amb el quatre

Com si fos el complement de la sortida de Lleida, a la primera gran diada davant de la nostra afició a la plaça de la Vila vam fer a la inversa del que havíem aconseguit una setmana abans a la capital del Segrià. D'entrada vam encarar el castell que ens havia deixat un regust amarg a Lleida, el tres, i, com que hi vam posar ganes i empena, el vam descarregar perfectament. Amb el tres de vuit al sac, tothom es va confiar una mica de cara al quatre de vuit, i això va fer que no poguéssim aguantar els proble-

mes que es van presentar quan el castell era gairebé tot dalt i fèssim llenya amb l'aixecador col·locat. Davant d'aquest contratemps, vam optar per tirar el cinc de set, castell que es va descarregar sense problemes, i, per acabar una actuació que, malgrat l'èxit del tres de vuit, ens va deixar a tots bastant decebuts per l'ensopegada amb el quatre, vam plantar el pilar de cinc. S'havia de deixar per a una altra diada, quan la temporada estigués més avançada, això de descarregar tres, quatre i torre de vuit.

1 de juny, Vilafranca, torneig de l'Anxaneta. Hi vam descarregar el tres de set, el quatre de set i un pilar de cinc amb dos de quatre aixecats simultàniament.

8 de juny, Vilafranca, basilica de Santa Maria. Dins de la celebració eucarística que es va fer amb motiu de l'ordenament de quatre diaques a Vilafranca, hi vam plantar un pilar de quatre.

23 de juny, Vilafranca, Poble Nou. Com cada any, per aquestes dates comencen les festes dels barris vilafranquins, i, com sempre, la primera de totes és la del Poble Nou, durant la revetlla de Sant Joan. Al Tívoli, doncs, hi vam plantar una torre de set, un cinc de set, un quatre de set amb l'agulla al mig, i per finalitzar, quatre pilars de quatre simultanis.

30 de juny, Terrassa. Enmig d'un desplegament de mitjans televisius com no havíem vist mai (TV3, TV2, TVT i totes les TVs que vulgueu), vam començar una exhibició a la Festa Major de Terrassa que prometia molt i que, al cap i a la fi, no ens va sortir gaire bé. No sabem si va ser pels nervis del «directe», o perquè la grua de la 'tele' ens feia més nosa que servei, posant-se gairebé al clatell de l'enxaneta, però el cert és que, quan teníem la torre de vuit amb què vam obrir plaça quasi carregada, vam fer llenya. Tot i aquest contratemps, vam fer la torre de set en el torn de repetició i, a la segona ronda, vam tirar el carro gros, castell que només vam poder carregar davant l'atenta mirada dels terrassencs -que cada vegada són més al Raval de Montserrat per la Festa Major- i dels espectadors de televisió. Amb aquestes dues caigudes, era molt difícil anar pel tres de vuit i, per tant, a la darrera ronda es va decidir de variar els plans previs i descarregar el cinc de set. Com és lògic, ens vam acomiadar de l'afició egarenca amb l'obligat pilar de cinc.

30 de juny, Canet de Mar. Després de l'actuació matinal de Terrassa, vam anar a fer castells a Canet de Mar, a la tarda. Durant la nostra visita a aquesta vila del Maresme vam aixecar diversos castells de sis nets, pilars de quatre, cinc de cinc nets i d'al-

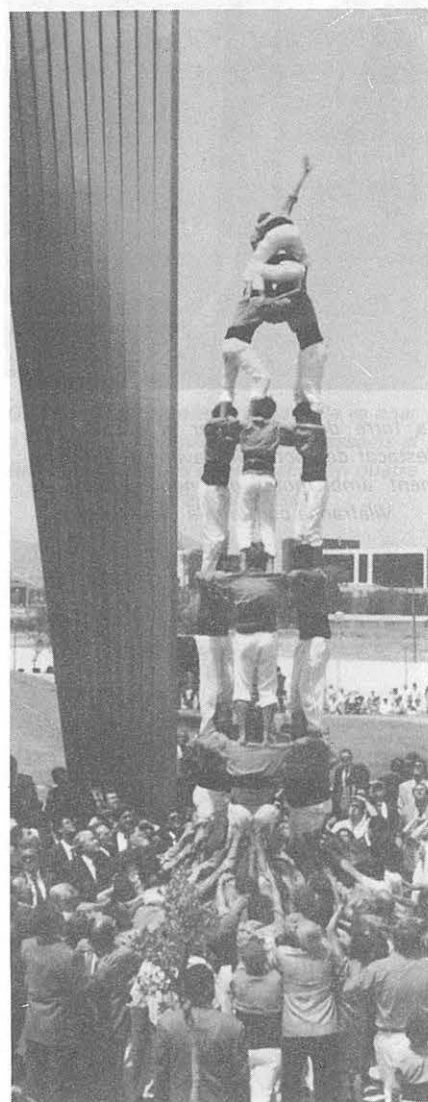
tres construccions semblants durant la cercavila. Un cop a la plaça, vam fer el tres de set, el dos de sis i, per acabar, vam enlairar dos pilars de quatre simultanis.

6 de juliol, Vilafranca, Sant Julià. La tradicional actuació al segon barri vilafranquí que celebra la seva festa ens va permetre de dur a terme una bona exhibició de castells de set. Així, d'entrada vam plantar el tres de set i, com a segon castells, vam descarregar sense problemes la torre de set. A l'última intervenció d'aquesta actuació nocturna a la plaça de la Sardana, vam completar un bonic cinc de set. No cal dir que vam acabar amb els pilars de comiat, aquest cop en va ser un de cinc flanquejat per dos de quatre, tot plegat aixecat simultàniament.

13 de juliol, Vilafranca, Moli d'en Rovira. El tres de set va ser el castell que va començar l'actuació i la torre de set el va seguir. Finalment, vam acabar l'exhibició en aquest barri vilafranquí amb el quatre de set i amb quatre pilars de quatre simultanis.

14 de juliol, Banyeres del Penedès. D'entrada vam començar jugant fort i vam descarregar perfectament la torre de set, amb figuereta i tot. Tot plegat ens va donar la suficient moral per tal d'intentar el quatre de vuit, castell que a les dues darreres sortides se'ns havia posat travessar. Amb la moral alta, doncs, vam tirar el carro gros i el vam carregar, però quan ens disposàvem a baixar dosos, el castell va fer llenya. Aquest contratemps ens va trencar l'actuació i, a l'última ronda, vam descarregar el cinc de set. Al final de tot, pilar de cinc i cap a casa.

20 de juliol, aeroport del Prat. No és pas que ens haguessin contractat per distreure els viatgers mentre esperen els volts que arriben amb retard, no. De fet, hi vam anar per donar relleu a la inauguració a un monument dedicat al Mil·lenari de Catalunya que s'hi ha erigit. El tres de set va ser l'única construcció que hi vam plantar, encara que el vam haver de repetir una vegada.

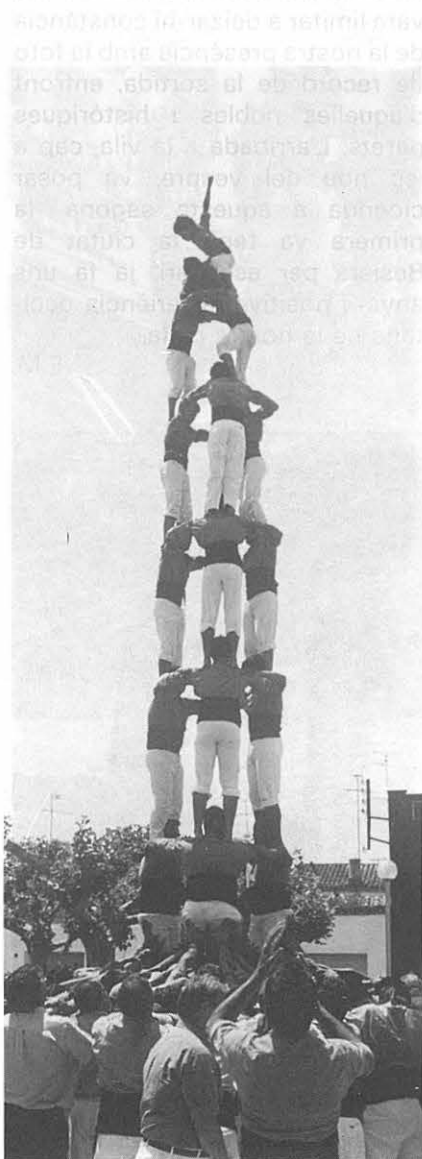

Als Monjos agafem el ritme de la temporada

21 de juliol, els Monjos. Feia temps que esperàvem que ens sortissin una mica bé les coses i que poguéssim completar el que dúiem en cartera abans d'anar als Monjos. La veritat és que, després de les actuacions immediatament anteriors, hi havia molts escèptics de cara a les nostres possibilitats. Però aquest any, la plaça Pau Casals de la veïna població ens va resultar favorable i tots els castells que hi vam tirar ens van sortir rodons. El primer a obrir plaça va ser el tres de vuit, castell que vam descarregar sense excessius problemes i que ens va començar a engrescar. Però la gresca va ser sonada quan, a la segona ronda, vam plantar una magnífica torre de vuit amb folre, la primera que es descarregava enguany i que va tenir la cirereta en forma de figuereta. Cal indicar també que aquest ja s'hauria

d'haver aconseguit a Terrassa, i que només la mala pega ens ho va impedir.

Amb la moral a l'alçada del termòmetre, és a dir, elevadíssima en el «forn» de la plaça Pau Casals, a l'última ronda vam anar a treure'ns l'espina que teníem clavada des de feia mesos en forma de quatre de vuit. Aquest va ser el castell que es va haver de treballar més, però ja sabem tots que el dia que l'ensopegues, et surt tot, i això és el que va passar als Monjos. Primera actuació enguany de torre, tres i quatre de vuit que ens situava un altre cop al capdavant de les colles castelleres i ens obria el camí cap a aquest important mes d'agost. No cal dir que una exhibició tan destacada no podia tenir altre final que un esplèndid pilar de cinc de comiat.

A Mataró no s'afluixa

27 de juliol, Mataró. La bona ratxa iniciada als Monjos va continuar una setmana després a la capital del Maresme, Mataró, en l'actuació que hi vam dur a terme amb motiu de la seva Festa Major. Hi havia moral, hi havia ganes i hi havia nervi, i com que tota la resta ve d'afegit quan s'entra en aquest «estat de gràcia», els mataronins van poder xalar de valent contemplant una magnífica actuació de castells de vuit. D'entrada, com als Monjos, vam obrir plaça amb el tres de vuit. I tal com havia passat set dies abans, ens va sortir rodó i clavat, cosa que ens va permetre de descarregar-lo sense massa complicacions. Tothom ja pensava que ja és hora de posar-hi un altre pis.

A la segona ronda vam anar de carro gros, i aquesta vegada el vam ensopegar de dalt a baix. I quan l'agafem tan bé, tothom sap que ens surt ben quadradet, ben ferm i ben maco. O sigui, que vam acabar amb una ratxa de quatres de vuit que pujaven com podien i això també ens obliga a afegir-hi un pis més.

Com que faltava gent i tampoc era qüestió de forçar massa la màquina, després del tres i el quatre de vuit, vam plantar la torre de set que, no cal dir-ho, vam aconseguir de descarregar.

I per si no n'hi havia prou, com a agraïment a la col·laboració extraordinària dels mataronins a l'hora de fer mans, els vam «regalar» un cinc de set extra d'actuació. De fet, però, els castells que van tancar plaça van ser dos pilars de cinc, un dels quals es va portar fins al balcó. Abans de l'exhibició a la plaça, havíem participat en una cercavila on havíem aixecat un bon nombre de castells de sis nets.

A Banyeres, hi vam anar a jugar fort, i hi vam carregar el quatre de vuit.

Amb la valuosa col·laboració del president de la Generalitat i del seu seguici, vam plantar un tres de set davant del monument al Mil·lenari de Catalunya.

Els Monjos va ser enguany una sortida molt important perquè, a banda de descarregar-hi castells molt destacats, va suposar l'inici d'una excel·lent ratxa que va continuar a Mataró i que ha de culminar per Sant Fèlix.

Un assaig amb castells de vuit

Dia 9 d'agost, Vilafranca, cal Figarot. Per no perdre la forma, la Comissió Tècnica va decidir que l'assaig del divendres es convertiria en una actuació on es tirarien el tres i el quatre de vuit. I tal dit, tal fet. Amb la camisa verda reglamentària substituint la vella i estripada de cada assaig, vam iniciar una exhibició que ens va permetre de no perdre el costum d'anar aixecant castells de vuit pisos.

D'entrada, i després d'escalfar motors amb diverses proves, vam tirar el tres de vuit, castell que tenim perfectament i que ens va

tornar a sortir clavat. Tothom va treballar adequadament i amb una seguretat extraordinària vam descarregar el segon tres de vuit al pati de cal Figarot.

Si en aquest assaig-actuació vam demostrar que tenim la mida presa al tres, també vam veure que hem de treballar una mica més el quatre. De fet, ens van tornar a sorgir els problemes que se'ns han presentat altres vegades aquesta temporada i això, afegit al fet que la pinya no era excessivament nombrosa, va provocar que només poguéssim carregar aquest intent de carro

gros.

Després d'aquest «petit accident», tal com va qualificar-lo el nostre cap de colla, Carles Domènech, i mentre comentàvem els incidents del castell, es va posar a ploure a bots i barrals, i vam haver d'aixoplugar-nos a l'entrada del nostre local social per acabar l'actuació. Mullats només per la mica d'aigua que cau de les goteres que hi ha a l'entrada, doncs, vam descarregar una altra torre de set i, per cloure la vesprada, vam plantar el pilar de cinc.

Al país d'Occitània

A dos quarts de cinc de la matinada del dia 3 d'agost, partia de cal Figarot l'expedició castellerila vilafranquina en direcció a terres occitanes, per tal de participar en els actes de l'Aplec Internacional de la Sardana que se celebrava, enguany, a Tolosa de Llenguadoc. En arribar a la ciutat, pels volts de les deu del matí, els Castellers de Vilafranca vam incorporar-nos a la cercavila folklòrico-catalana que féu un recorregut per alguns dels carrers més importants de la capital. Els tres i quatre de sis nets, un pilar de quatre caminant i el cinc de sis net foren els castells bastits en aquesta passejada que conduí la mostra folklòrica -gegants, diables, drac, cavallets, bastoners, esbarts, castellers, grallers i col·la- fins a la magnífica plaça del Capitol, on, davant l'Ajuntament tolosí, vam enlairar un tres de set i vam portar un pilar de cinc fins a un dels balcons de l'edifici perquè el conseller de Cultura de la Generalitat i el representant del batlle local rebessin els dos més menuts. A l'alcalde en funcions li fou lliurada una reproducció del nostre Drac i una salutació del batlle, Joan Aguado.

Després de dinar, al bell mig de la mateixa plaça, van tornar a actuar tots els grups folklòrics. Els castells vilafranquins van ser el tres de set, la torre de sis -amb figuereta- i el pilar de cinc. Hi hagué temps lliure per visitar la ciutat, entre els monuments de la qual cal destacar la basílica de Sant Serni, el temple romànic més gran d'Occident, el convent dels Jacobins i la catedral de Sant

Etienne. També cal dir que els castellers es van sentir universitaris per un dia; no debades els àpats els vam fer en uns menjadors per a estudiants i vam dormir en una residència de la Universitat tolosina.

Diumenge al matí, vam deixar Tolosa i vam enfil·lar de nou l'autopista en direcció a Carcassona. En arribar a la magnífica vila murada de la ciutat, els castellers ens van afanyar a fer i desfer un tres de set i tres pilars de cinc alhora i, després d'una ràpida visita al recinte murallat, vam tornar a pujar als autocars per anar a dinar al castell de Gausan, una bonica edificació medieval transformada en acollidor restaurant i on ja havíem assaborit les

delícies de la seva cuina (de la qual destaca el típic «cassolet», especialitat de la casa) a la tornada del darrer viatge que vam fer a Roma. Després de dinar, s'intentà fer una visita a la propera abadia de Fontfreda, prop de Narbona, però ni hi hagué temps material per a dur-la a terme i ens vam limitar a deixar-hi constància de la nostra presència amb la foto de record de la sortida, enfront d'aquelles nobles i històriques parets. L'arribada a la vila, cap a les nou del vespre, va posar cloenda a aquesta segona -la primera va tenir la ciutat de Besiers per escenari, ja fa uns anys- i positiva experiència occitana de la nostra colla.

E.M.

La visita a Tolosa i a Carcassona va servir per aixecar castells de sis i de set

Els grans castells fora de temporada

El quatre de vuit de Sant Raimon

L'avís a la colla que l'Ajuntament volia inaugurar la placa dedicada a la diada de Tots Sants del 90 aprofitant l'actuació que teníem programada per a les festes de Sant Raimon d'enguany, exactament el dia tretze de gener, va fer creure a la colla que era necessari fer alguna cosa més important de l'acostumat en dates tan avançades per tornar així l'honor que la vila ens feia mitjançant el M.I. Ajuntament.

Aquest desig es va concretar en el fet d'intentar oferir a la vila, en la diada de Sant Raimon, un quatre de vuit. L'intent va tenir èxit, i d'aquesta manera vam descarregar el castell de vuit més matiner del segle XX, després de posar-lo a punt en només un assaig.

Aquest quatre, però, no ha estat l'únic castell de la categoria de vuit que hem fet fora de temporada. Si entenem per fora de temporada els mesos de desembre i de gener, la llista de castells grossos que hi hem fet ja comença a ser lluita, i certament curiosa, perquè es pot dir que hi ha una anècdota per castell. Heus ací els castells.

19 de desembre de 1971, plaça de la vila, pilar de sis carregat.

Va ser el primer de la colla i el vam fer al segon intent. Era l'època dels pilars i una colla que volgués ser capdavantera no podia deixar de tenir-los al palmarès.

31 de gener de 1972, Moja, pilar de sis carregat. Pot sobtar la pressa per repetir el castell, però el pilar és un castell que, quan es té, es té, i si bades i l'enxaneta creix un dit, o al terç se li posen dos quilos a la panxa, ja has begut oli.

8 de desembre de 1984, Vilafranca, rambles, festa del CUC, quatre de vuit. Va servir per arrodonir una magnífica temporada de castells de vuit i fer-nos pensar en objectius més alts.

8 de desembre de 1985, Vilafranca, rambles, festa del CUC, torre de vuit amb folre. Mig carregada, mig baixada per sota. La pinya, migrada a causa de la fresqueta, va fer que el castell fes figa quan s'estava descarregant i tothom va quedar espantat pel mig de la rambla. De totes maneres, ens vam apuntar un castell que al llarg de la temporada havíem deixat de costat per treballar el cinc de vuit i el quatre de nou amb folre.

8 de desembre de 1986, Vilafranca, rambles, dos (sí dos) quatres de vuit. El primer davant de la Caixa Penedès, i el segon, al cap de només mitja hora, a l'inici de l'actuació de les festes del CUC

4 de desembre de 1988, Ciutat del Vaticà, Mil.lenari, quatre de vuit. La plaça de Sant Pere plena de gom a gom, i el sant Pare veient com ens ho fem els catalans per atansar-nos al cel. De fet el vam haver de defensar un pèl, i és possible que s'escapés alguna paraulota; sort que minuts abans havíem estat beneïts de dalt a baix.

I, juntament amb el castell recordat al principi de l'article, aquí s'acaba la llista dels castells que hem fet en una època de l'any en què el normal és ni pensar-hi, en la nostra dèria.

Jordi Mir

Publiquem en aquest número de «El Figarot» la correspon-
dència mantinguda per un membre de la nostra colla -que
s'ha estimat més de restar en l'anonimat- amb un amic de la
infància que, per motius laborals, viu a Tarragona des de fa
molts anys. La relació epistolar entre tots dos, contínua i
freqüent al llarg de l'any, es va omplint de comentaris de
Festa Major a mesura que s'acosta Sant Fèlix. Us oferim,
doncs, les cartes més significatives en aquest sentit, tot
esperant que contribueixin a alimentar el caliu festamajonenc
i casteller que sempre pretén de mantenir la nostra revista.

El carter no para de trucar

Vilafranca del Penedès, desembre del 1990

Benvolgut J,

Ja estic en condicions de contestar la pregunta que em feies
en la teva darrera carta: ja tenim els Administradors del 91.
Els he vist, llunts i orgullosos, a la premsa local; són la Lurdes
Artís, la Teresa Terrades, el Josep Farré, el Joan Gallego i el
Guillem Noya (te n'envio un retall per tal que els vegis les
fesomies). Ara que, amb tants anys que fa que ets fora, no sé
pas quants en coneixeràs, perquè la cosa ha tornat a anar cap
a la «banda jove», i tots cinc són bastant tendres.

El que coneixes bé, però, és el Guillem, el timbaler dels Grallers
de Vilafranca -Colla de Mar- i membre de la nostra colla. A tu,
que ets tan bon aficionat casteller i que també ets sensible i
coneixedor de la gralla i el seu món, aquest no cal que te'l
presenti. Fixa't que continua la tradició, més o menys ritmada,
de posar un membre de la colla entre els Administradors de
Sant Fèlix. Enguany, però, la tradició és matisada: a la llarga
llista de castellers de la colla que hi han figurat darrerament,
s'hi afegeix un graller. Dels verds, però graller. Molt bé, no?

Em sembla que és la primera vegada que passa, això que un
graller -en actiu- de la colla sigui administrador. La nombrosa
representació dins l'Administració -Joan Vallès, Joan Pareta,
Josep Maria Mateu, Cisco Mallofré, Pep Ribas, Pep Galofré,
Eloi Miralles, Josep Just, Lluís Giménez... (sense comptar les
representacions per via conjugal)- és completada ara amb la
inclusió d'un graller/casteller.

Bé, noi, ja saps com està la cosa. Per aquí no fa fred de cap
de les maneres. Quin hivern, Senyor, quin hivern...! I vosaltres,
aquí arran de mar, encara deuen estar més calentets. Apa,
records a la dona i als nens.

I.S.

Tarragona, gener del 1991

Estimat I,

Sí noi, sí que queden eixerits, a la foto que m'has enviat, els
Administradors d'enguany. Se'ls veu uns xiquets molt
trempats (ai, perdona això de xiquets, que amb tants anys a
Tarragona ja se m'ha encomanat). I tant, si el conec, el Guillem:
l'he sentit tocar moltes vegades. Mira, no fa pas gaire, el darrer
setembre, eren aquí a Tarragona, els de la Colla de Mar, i bé
prou que l'hi vaig veure. De segur que transmetrà el seu nervi
i el seu tremp a l'organització de la Festa Major. Que bé prou
que en necessita, una festa com la nostra (dic nostra perquè
ja saps que, passi el que passi, no me la perdo mai ni me l'he
perduda mai, la Festa Major de Vilafranca).

A veure si me'n vas enviant informació, que només de
sentir-ne a parlar ja em començo a notar aquella frisança,
aquella emoció... Deu ser l'enyorament, això, oi? Però mira,
aquest sentiment tan viu només me'l produeix la Festa Major.
Què vols fer-hi!

Records a casa, i escriu aviat.

J.B.

Vilafranca del Penedès, abril del 1991

Tarragona, abril del 1991

Estimat J,

Perdona que no t'hagi escrit abans, però és que he anat molt de bòlit. Ja tenim notícies: ja tenim pregoner. I mira, més aviat ho haguéssim dit, perquè es tracta d'un altre membre de la Colla de Mar, i també membre dels verds (en això darrer no hi vegis cap ironia). És el Joan Guixeras, més conegut pel «Mamut», polifacètic i simpàtic, que toca la gralla com els àngels, juga a futbol americà com un dimoni, estudia Dret, i dret i assegut no para de riure i de fer riure els altres. És un doll de vitalitat i alegria, vaja. Per poc que encomani al distingit auditori una mostra del seu esperit, el Pregó serà un èxit ressonant.

Ves per on, quines curiositats que té la vida. Fa justament deu anys, el 1981, dos altres components de la Colla de Mar eren protagonistes de la Festa Major: el Rafecas, un dels bessons de Ca l'Arenas, deia el Pregó, i el Planas, l'apotecari, il·lustrava el cartell amb la seva faç juvenívola, entusiasta i innocent. Te'n recordes, d'aquella magnífica foto, d'aquell primer pla en què ell i gralla apareixien tan il·lustrosos i polits?

I amb un ritme decennal implacable, enguany prenen el relleu dos altres grallers de la colla. I un d'ells, a més, com a Administrador. No gaire, no. Sembla fet expressament, oi?

Per cert, que fins ara no se n'ha sabut res, del que manega l'Administració per a la festa d'aquest any. I això que sé de bona tinta que no paren, i que tenen una bona pila de plats forts, de cops amagats i de bones idees. Em sembla que la música hi tindrà un paper estel·lar, ves què et dic; ja lliga això, no? Tan bon punt en sàpiga res, agafaré llapis i paper i t'ho faré saber, que tal com s'han posat les coses, més val que ens escrivim més sovint i ens telefonem només per veritables urgències. Que actualment, abans de despenjar el telèfon, més val que comptis fins a deu.

Té, ja torna a sortir el 10. Salut i força!

I.S.

Benvolgut I,

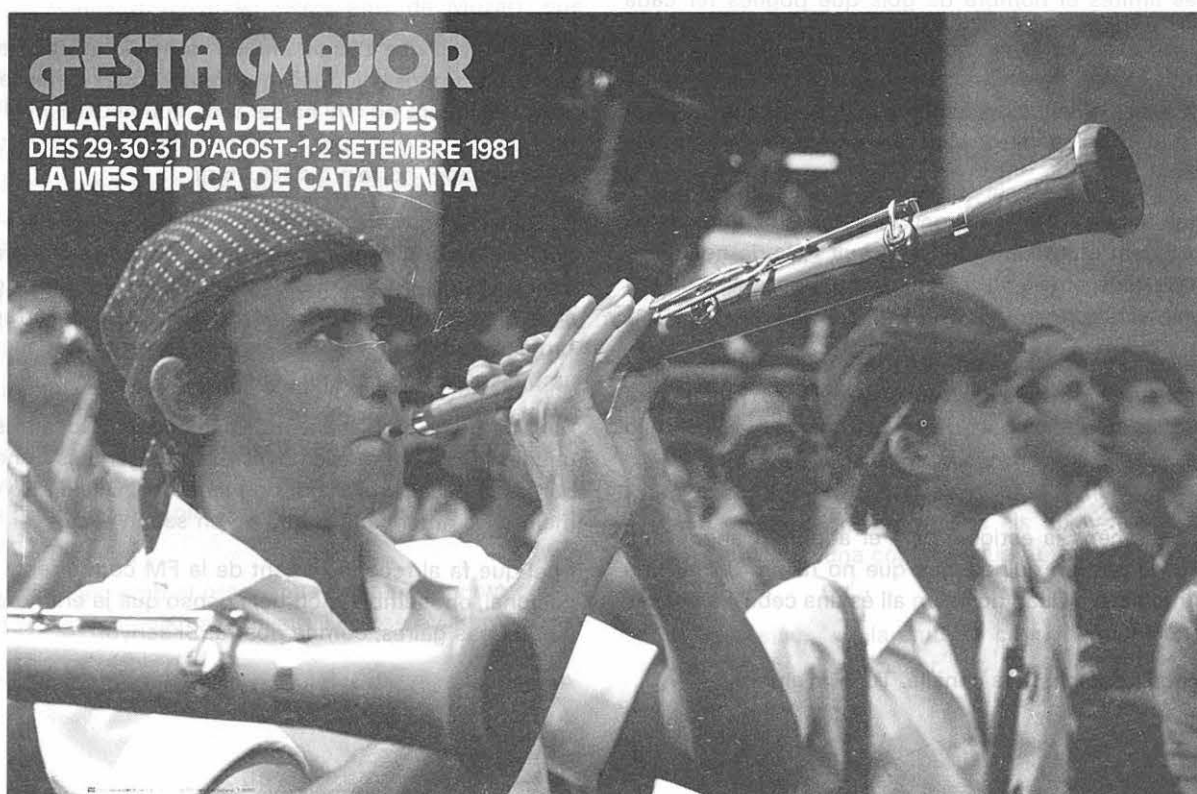
Això del ritme decennal de què em parles està molt bé. És realment curiós. No hi ha cap casteller-casteller, però hi ha dos castellers-grallers. Això no pot fallar. Ha d'anar bé per força.

En parlar de decennals em fas pensar en les festes de Valls que, extraordinàriament, coincideixen amb el 81 i el 91, també. I parlant de decennals i de castells, deixa'm que et manifesti la meua estranyesa pel que va passar a Valls aquest febrer passat. Mira que entossudir-se a limitar les construccions a la Torre de Set! Quina cosa més insòlita, oi? Trobo comprensible que els Castellers de Vilafranca no hi anessin. Sobretot, i encara que no hi tingui res a veure, després d'omplir de verd, al calendari, el dia del seu darrer aniversari, en què van assolir la millor actuació del segle. Quina proesa tan magnífica! I quin greu em va saber perdre-m'ho, però ja saps que em va ser impossible de venir.

Ara bé, escolta. És veritat el rumor que circula per aquí, arran de mar, que per Sant Fèlix, a la Plaça de la Vila, obriran cada ronda els vilafranquins i les altres colles no podran superar el que hagin fet ells? És a dir -això diuen per aquí, almenys-, que si els de Vilafranca descarreguen la Torre de Vuit, posem per cas, les altres colles no podran tirar un castell superior. Ho trobo molt estrany, això. Em podries dir què hi ha de cert?

Tenim la canalla bastant empiocada. Espero que vosaltres estigueu tots bé. A reveure!

J.B.

FESTA MAJOR
VILAFRANCA DEL PENEDES
DIES 29-30-31 D'AGOST-1-2 SETEMBRE 1981
LA MÉS TÍPICA DE CATALUNYA

Vilafranca del Penedès, maig del 1991

Estimat J,

Et desconec, a vegades, per les preguntes que em fas. Tu creus que és possible, per més que a Valls s'ho vagin muntar tal com ho van fer per la Candela, que aquí es podria respondre d'aquesta manera?

Vinga, home, vinga, que em faries empipar i tot. Com pots haver-te cregut, ni que sigui remotament, aquesta possibilitat? Que aquí som aficionats -però aficionats de debò- als castells, i ens agrada de veure'n de tan alts com sigui possible. Si els fan els nostres molt millor, no cal dir-ho, però si els fan els altres no deixen de ser castells, proeses humanes, manifestacions extraordinàries d'un tarannà col·lectiu i solidari, ambició i orgullós, actiu i festiu. No en va Vilafranca és la plaça més castellera: per damunt de l'estat puntual de la nostra colla, hem acollit sempre les colles punteres, i hem admirat i aplaudit sempre les seves gestes. O no és veritat?

Això em sembla com si en un partit de futbol, per més amistós que fos, es limités el nombre de gols que pogués fer cada equip. Seria futbol, això? Doncs mira, tu mateix.

Perdona'm la contundència, noi, però és que m'has fet posar nerviós. A veure si puges més sovint, que l'aire salat ja et comença a afectar les idees. Mira que empassar-te una bola com aquesta!

Per cert que aquí a Tarragona aneu molt forts, oi, i que esteu arribant al llindar entre els castells de vuit i els de nou. Però teniu quatre colles, em sembla. Com es menja, això? És un cas ben singular, el vostre.

Ve la Passadena, tu; ja t'ho deia, jo, que la música seria el plat fort. Ah, i a més, sembla que la nostra Festa Major serà declarada festa tradicional d'interès nacional. Què te'n sembla?

Espero que els nens ja estiguin bé. Per aquí tots anem fent, encara que no passen quinze dies que no hàgim de fer una visita a l'Ambulatori. Quan no és un all és una ceba, i amb tres canalles ja se sap.

Petons al gos i patades a la canalla. Tu ja m'entens.

Tarragona, maig del 1991

Estimat I,

Em sap greu que t'hagis enfadat tant. Jo ja et deia que em semblava impossible, allò que feien córrer dels castells de Sant Fèlix. Però no n'hi ha per tant, home! Qualsevol diria que ho has vist al diari, per la forma com t'has emparat. Si ho arribo a saber no te'n dic res, mira.

Bé, deixem-ho córrer. Ja han passat les eleccions, i aquí han guanyat els convergents, amb la qual cosa tenim quatre anys més de Nadal. I vosaltres quatre anys més d'Aguado, oi? No, si ja et dic jo que tu hauries de viure aquí a Tarragona i jo tornar a Vilafranca. Políticament, almenys, cadascú estaria amb els seus, que ja ens coneixem.

Molt bé per la Passadena, tu. Quin cop, oi? Nosaltres podrem gaudir de la seva música deliciosa i els ianquis coneixeran, a partir d'ara, la Festa Major de Vilafranca. Que d'això de festes majors els americans sí que no en saben res.

I pel que fa al reconeixement de la FM com a festa d'interès nacional, em sembla molt bé, i penso que ja era hora. Que no n'hi ha pas gaires, com la nostra. Sí senyor!

Au vengal

I.

J.

*Nosaltres ja fa temps
que ho dèiem*

Vilafranca ja té mar.

INAUGUREM UN NOU TRAM DE CARRETERA.

Construïm Catalunya. Construïm benestar.

CANYELLES-VILANOVA, UN TRACAT QUE UNEIX DEFINITIVAMENT VILAFRANCA DEL PENEDÈS AMB VILANOVA I LA GELTRÚ. 15 KM DE CALÇADA QUE APROPIEN L'ALT PENEDÈS AL GARRAF. PERQUÈ ARA VILAFRANCA TAMBÉ GAUDEIXI DEL MAR. 15 KM QUE FORMEN PART D'UN PROJECTE MÉS AMPLE QUE ENLLACARÀ IGUALADA AMB VILANOVA I LA GELTRÚ. PERQUÈ VIATJAR DE L'INTERIOR CAP A LA COSTA I DE LA COSTA CAP A L'INTERIOR SIGUI MÉS RÀPID I MÉS SEGUER.

CATALUNYA

Generalitat de Catalunya

*Grallers
de Vilafranca*
(Colla de Mar)

Vilafranca del Penedès, juny del 1991

Benvolgut J,

Música, música i música. Fins baix, tal com han dit els mateixos Administradors. No tenim només la Passadena, no, sinó que a banda d'això i del «Rèquiem» de Mozart, que interpretarà la Polifònica, tindrem un recital de rock catalano-basco-andalús que es veu que serà d'antologia. Ho acabo de llegir a la premsa.

I per si fos poc -i agafa't fort-, la banda no serà valenciana... però serà escocesa! Escocesa, tu! Amb faldilles i tot. Què me'n dius? Que ja som a Europa, tio, i que s'ha de notar. Banda escocesa, orquestra americana, i... som els millors, collons!

D'altra banda, sàpigues que aquest any, quan compris el programa, ni hi trobaràs cap regalet. No senyor, que la Capta es fa per captar i no pas per haver-hi d'afegir calés. (Hi haurà, això sí, una magnífica estampa, obra de la Montserrat Gudiol). En aquest punt estic totalment d'acord amb els Administradors, perquè si ningú no hi posa aturador, l'economia de tot aquest envolat se'ns va disparant cada vegada més i pot arribar a provocar un replantejament de la festa. I només ens faltaria aquesta!

Bé, noi, me'n vaig amb el gran, que fa estona que em crida, i això és que algun problema no li surt. Ditxoses Matemàtiques!

Estigueu bonets.

Vilafranca del Penedès, juliol del 1991

Benvolgut I,

Com que van passant els dies i veig que no m'escrius, m'he decidit a escriure't jo.

Nano, això pinta la mar de bé. A Terrassa vam suar tinta per tot just carregar el Quatre de Vuit, però als Monjos vam descarregar la Torre, el Tres i el Quatre de Vuit. I amb autoritat, amb fermesa, què caram! El Quatre no que no va demostrar gaire seguretat... és estrany, això, no trobes? Amb el Quatre no ens n'acabem de sortir. I veig que els passa el mateix a les altres colles. Abans tothom donava per sentat que el Quatre era més senzill que el Tres i, no cal dir-ho, que la Torre, però ara sembla que la cosa s'ha capgirat. No sé qui m'assegurava, allí mateix als Monjos, que també s'han fet molts més Tresos de Nou que no pas Quatres... No ho acabo d'entendre, no... Ara que a Mataró, una setmana després, hem descarregat el Quatre de Vuit com si res, i també el Tres. Això ja es va encarrilant. Ja veuràs, per Sant Fèlix, quina gamma de castells de nou...

Per cert, mira que no venir, als Monjos. Amb la nostra magnífica actuació i havent-hi, a més, els de la Jove de Tarragona (quina Torre de Vuit més maca, tu, i quina llàstima de caiguda!). De segur que devies jeure a la platja, que et conec, i la temptació i la carretera van ser més forts que tu.

Hi tocaven els de la Colla de Mar, amb l'Administrador i el Pregoner i tot. Em van donar una fotocòpia reduïda del cartell que han editat, fent conya sobre això que publica la Generalitat, que amb la nova carretera a Vilanova, Vilafranca ja té mar. Sempre estan de broma, aquests... Ara que, cal reconèixer que aquesta vegada els ho han posat en safata d'or... Te n'envio una còpia perquè tu també t'hi puguis fer un fart de riure.

Apa, adéu-siau, i vigila amb les cremades, que el sol, aquest any, fa ben bé el seu paper.

Tarragona, agost del 1991

Estimat I,

Sí que estan de conya, sí, aquests de la Colla de Mar. Molt bé això de «Nosaltres ja fa temps que ho dèiem»... Més val prendre't tot el que puguis en broma, que prou serietats té la vida i prou que tots plegats ens anem espessegint la sang.

Molt bé pels Castellers de Vilafranca, tu. Estic d'acord que, si tenen la sang freda necessària, per Sant Fèlix veurem castells de nou a dojo. Que ja ens toca, tu, que sempre ens va millor altres diades, que no pas aquesta. Per cert, he sentit per la ràdio que no ve la Jove de Valls perquè es nega a acceptar les condicions econòmiques i d'assistir a la Processó. Doncs mira, saps què en penso? Que si no volen venir, que no vinguin. Ja ens ho farem, i de passada posarem una mica de fre de mà, que si no algunes colles arribarien a creure's que això de Vilafranca és Xauxa, i que tot s'hi val.

A veure si tot va bé, i la diada de Sant Fèlix immediatament anterior als Jocs de Barcelona 92 també pot registrar un rècord olímpic. Olímpic, perquè no hi ha res que ho sigui més que els castells, d'olímpic. Que els castells foradin el cel, i que la nostra colla hi faci el paper que es mereix. Que hi faci el número u.

I que tothom arribi a terra sa i estalvi. Així els anxanetes, els aixecadors i la resta de la canalla no hauran de patir gaire, i a més agafaran ànims per als compromisos futurs. Que, mirat fredament, no he entès mai com és que els nens arribin al capdamunt d'un percentatge tan alt de castells. La passió de la gent castellera és tan gran que es manifesta escridassant els anxanetes quan no gosen acabar de coronar el castell. Jo penso, ben altrament, que el més estrany és que, quan miren avall en una de les parades que fan, tinguin l'inconscient coratge de continuar tirant amunt. El paper de la canalla és realment extraordinari, prodigiós, increïble.

Però vaja, això ja són disquisicions filosòfiques que no vénen al cas, o si vols són figues d'un altre paner. Suposo que, com sempre, podrem comptar amb una habitació i un matalàs a terra a casa teva. Vosaltres sí que sou uns amics.

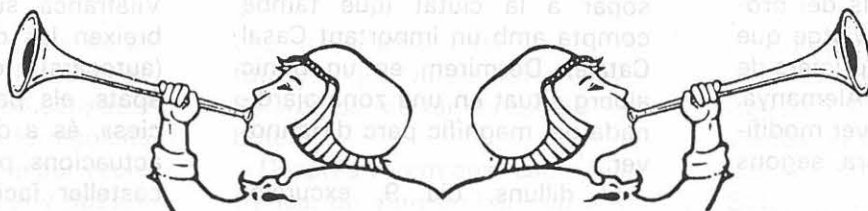
Fins a la Festa Major!

J.

Ajuntament de Vilafranca del Penedès

BAN DE LA FESTA MAJOR

Vilafranquines i Vilafranquins,

Ja tornem a ser allà on érem. Com aquell qui diu, a finals d'any, a finals del nostre any. Hom ha dit i ha publicat més d'una vegada que el calendari vilafranquí -per damunt de consideracions prosaïques com ara les laborals, econòmiques, legals, etc.- comença i acaba amb la Festa Major. En el nostre esperit, l'Entrada de Sant Fèlix és com una nit de Cap d'Any -íntima i nostra, per bé que bulliciosa i engrescada-. No n'hi tenim dotze, però hi tenim campanades. I coets, i balls, i castells, i... Tampoc no hi tenim els dotze grans de raïm, però tenim a tocar una verema que no ens falla mai.

Ja hi tornem a ser, doncs. I us convido, benivolguts conciutadans, a tornar-hi. Del més gran al més petit, del més pobre al més ric, del més lleig al més eixerit. Tornem-hi, que paga la pena, perquè la festa ens agermana i ens allibera, ens fa més semblants i més cordials, ens reuneix i ens relaxa... i també ens necessita i ens espera. Tornem-hi, vilafranquins, i que totes aquestes prediccions -i totes les que feu cadascun de vosaltres- s'acompleixin i empetiteixin el que hem anat aconseguint els anys passats. Que els castellers hi posin un pis més -o un pas més, no siguem tan ambiciosos- i que això sigui símbol del progrés que desitjo per a cada un de vosaltres, per a cada família, per a cada colla, grup, entitat o associació. Per a Vilafranca, vaja.

Cadascun dels vilafranquins som protagonistes de la Festa Major: els joves que formen part dels nostres balls, però també el públic que se'ls contempla en les cercaviles i processons i que ha de contribuir a facilitar la seva evolució, no col·locant-se entre ells ni barrant-los el pas. Conservem íntegra, vilatans, l'essència de la nostra festa gran sense introduir-hi conductes que li són alienes com el malsà costum de llençar aigua des dels balcons al pas dels nostres entremesos i balls tradicionals.

Felicitem-nos, d'entrada, perquè la Generalitat de Catalunya ha declarat la nostra Festa Major com a Festa Tradicional d'Interès Nacional. Que l'orgull afegit que ens produeix aquest reconeixement -que és tant de justícia-ens encoratgi a estimar-la i millorar-la encara més, i ens sensibilitzï alhora per valorar, comprendre i estimar més les festes dels altres, propers o llunyans, amics o no tant, semblants o distants.

Que hem passat any de guerra a nivell mundial, no ho oblidem, i de conflictes menors que encara esquitxen massa la nostra vida diària. Reflexionem-hi, a l'hora de la festa, de manera que sapiguem trobar els efectius camins de la pau a tots els nivells, a tots els racons.

Cantem d'alegria, vilatans, que hem tingut un any molt musical: hem estat Vila Claveriana, l'Espinguet ens ha deleïtat amb la seva Cantata sobre la Festa Major, i els propis Administradors no queden pas curts -afegint al programa, entre molts altres esdeveniments, el «Rèquiem» de Mozart, a càrrec de la Polifònica- a l'hora de posar música a la festa, a l'hora de posar música a la vida.

Vilafranquins, agraïm una vegada més als cinc Administradors tot el que ens ofereixen, que gairebé els ha obligat, com sempre, a deixar-hi la pell. Cantem o escoltem, captem o contribuïm, ballem o contemplem, muntem o col·laborem, actuem o aplaudim, fem pinya o admirem, escombrem o no embrutem... però participem-hi!

Siguem feliços, vilafranquins. Bona Festa Major 1991!

L'Alcalde,
Joan Aguado i Masdeu

La sortida a Alemanya

Oferim alguns detalls del programa que seguirà el viatge que farem pròximament, a primers de setembre, per terres d'Alemanya. Naturalment, hi pot haver modificacions de darrera hora, segons les circumstàncies.

Sortirem el dimecres, dia 4, a dos quarts de quatre de la tarda, de cal Figarot. Sopar en ruta (cal portar-lo cadascú, així com l'esmorzar de l'endemà). Travessarem bona part de l'Estat francès per arribar, el dia 5 al matí, a **Luxemburg** (100.000 habitants), capital del Gran Ducat de Luxemburg. Visita de la ciutat, actuació i dinar. Probables contactes amb els membres del Casal Català d'aquest petit país independent, fronterer amb França, Bèlgica i Alemanya. Continuació del viatge cap a aquest darrer país, per arribar a **Oberhausen** (250.000 habitants); sopar i actuació. Dormir a **Duisburg** (600.000 habitants).

Estem gestionant per al dia 6 al matí una visita a una important fàbrica de cervesa alemanya i, a més, farem un tomb per la ciutat de Duisburg, que compta amb el port fluvial més important del món. A la tarda, actuació a **Moers** (100.000 habitants) on soparem. També és probable que es pugui fer una visita nocturna (facultativa) a **Colònia** (un milió d'habitants). Tornarem a dormir a **Duisburg** (al mateix recinte on habitaven els esportistes participants als jocs olímpics del 1972, en l'especialitat de rem).

El dia 7, al matí, probable actuació i dinar a **Bochum** (450.000 habitants) i, tot seguit, deixarem la conca del Ruhr per viatjar cap a una altra zona d'Alemanya, la Baixa Saxònia. Arribada a **Wolfenbüttel** (100.000 habitants); sopar i actuació al parc de la ciutat, amb els membres del Cercle d'Amics de Pau Casals.

Diumenge, dia 8, actuació a **Hannover** (550.000 habitants), la capital de l'esmentada regió o «land», la qual celebra el 750è aniversari de la seva fundació. Temps lliure per visitar-la. Dinar i

sopar a la ciutat (que també compta amb un important Casal Català). Dormirem en un bonic alberg situat en una zona ajardinada del magnífic parc d'Hannover.

El dilluns, dia 9, excursió-actuació a **Berlín**, la reinstaurada capital de l'Alemanya reunificada, la qual compta amb més de tres milions d'habitants. Probablement haurem d'assistir a una recepció oficial i farem un tomb per la ciutat, amb autocar. Tornarem a dormir a Hannover.

El dia 10, sortirem cap a **Frankfurt** (650.000 habitants). És probable que hi fem l'última actuació, encara per confirmar al moment d'escriure aquestes ratlles. Després de sopar i visitar la ciutat, començarem el viatge de retorn. L'endemà, si hi ha temps, potser farem alguna visita turística cap al sud de l'Estat francès i dinarem al castell de **Gausan**, el mateix on ja ho vàrem fer a la tornada de Roma (l'any 88) o, fa pocs dies, al retorn de Tolosa de Llenguadoc i Carcassona. Arribarem a casa a l'hora de sopar.

IMPORTANT: Aquest viatge, el podrem dur a terme gràcies al suport econòmic de la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament de

Vilafranca, subvencions que cobreixen les despeses del viatge (autocars) i dormir. Alguns dels àpats, els pagarem amb «espècies», és a dir, amb les nostres actuacions, però caldrà que cada casteller faci una aportació de **10.000 pessetes** per sufragar la resta, a més de fer-se càrrec del sopar del dia de Berlín i de l'esmorzar del dia 11. Cal tenir en compte que a fora de casa tot és molt més car i s'han hagut de fer veritables «piruetes» per tal d'anivellar el pressupost. De tota manera, serà la sortida més llarga i més llunyana que haurem fet mai i la visita a Berlín, sobretot, ja val aquest petit esforç econòmic, no és cert? I si tot va bé -cal esperar que així sia- ho haurem d'agrair, sobretot, als amics Bernat Schmidt, professor d'espanyol, de Moers; a Matilde Romagosa, presidenta del Casal Català d'Hannover i del Cercle d'Amics de Pau Casals; al doctor Egon Olessak, del Goethe Institut de Barcelona; a Antoni Montserrat, president del Casal Català de Luxemburg; a Jaume Riera Codina, que serà el nostre «cicerone» a Berlín i a molts altres que han fet mans i mànigues per tal d'aplanar-nos el camí.

el Kaiser

L'antic Parlament alemany, a Berlín, tornarà a ser l'escenari d'una actuació castellera. Els barcelonins ja hi van ser el 1978.

Aquest any hi va haver neu per esquiar de valent

Quan a mitjans de gener es va confirmar l'estada a l'alberg de Salardú, la màxima preocupació era anar seguint les informacions de la situació de la neu, per veure si ens passaria com l'any passat, que no n'hi havia i no vàrem poder esquiar.

Sortírem de Cal Figarot el dissabte, 9 de març, a les deu del matí, per tornar a l'endemà als voltants de les 10 del vespre.

Aquesta vegada vam anar amb autocar i un cotxe de suport. Després d'esmorzar i de les corresponents parades tècniques, vàrem cruspir-nos el dinar que ja portàvem de casa en una àrea de descans a costat del Noguera Ribagorçana, a prop del túnel de Viella. Aquest any, però, no vàrem pair-lo jugant a futbol, perquè «el camp» estava entollat i amb clapes de neu.

Cap a mitja tarda es va arribar a Salardú i, després de distribuir les habitacions i fer-nos el llit, ens vam provar els esquís i les botes que prèviament havíem encarregat al mateix alberg. La resta de la tarda es va aprofitar per jugar o visitar el poble. Després a sopar i a dormir.

L'endemà al matí, una vegada acabat d'esmorzar i de preparar-nos els entrepans per dinar, vàrem sortir cap el Pla de Beret. D'entrada, el dia estava núvol i a mitja pujada va començar a ploure. En arribar a dalt, l'aigua era neu i vàrem baixar de l'autocar enmig d'una forta nevada, que per sort va durar poc, tot i que va continuar nevant amb intermitències.

Després de comprar els forfaits per a grans i petits, tots a esquiar. Els més experimentats, a les pistes més difícils i els aprenents, a les més fàcils. Cal dir que el Ràpid, el Balaña i el Grau van fer aquest cop d'improvisats «monitors» i que, després de les seves classes, tothom es va veure capaç de pujar al telecadira, i «baixa com pugués».

Ja més tard, cansats i mullats, vàrem arreplegar-nos a l'autocar per dinar, enmig de la pluja. Un

cop «retornats» i de fer-nos la foto de rigor, vàrem baixar cap a Salardú per deixar els esquís i les botes.

Després vàrem anar cap a Vilafranca, on vam arribar cap a les deu del vespre, després de fer alguna parada.

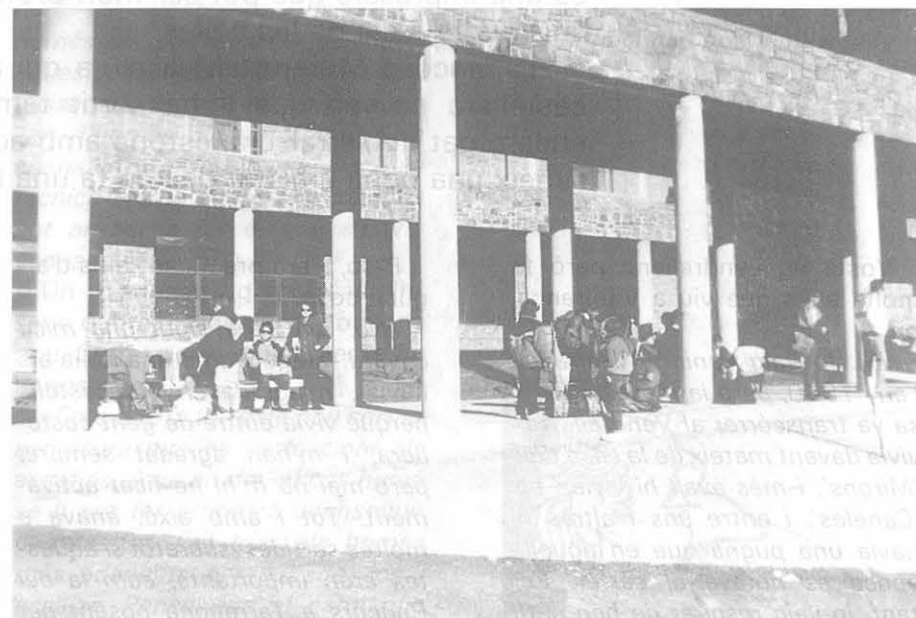
Sols resta dir que vam formar l'expedició el Pere Almirall, el Jordi Masó, el Jordi Bustos, el Fèlix Casanovas, el Ton i l'Àngel Grau, el Fernando Aguilar, el Cis-

co González, l'Eugeni, la Diana i el Jordi Díaz, el Carles i el Manel Requena, el David, el Xavier Raventós, el Lluís Masgrau, l'Antonio, el Jordi Guitiérrez, el Genís Sabat, el Miki i el Sergi Màxim, l'Àfrica Solé i l'Àngel Escura. De grans hi havia el Jaume del Ràpid, el Lluís Galofré, el Josep Masó, el Toni Bach, el Fèlix Balaña i l'Àngel Grau.

A.G.

Aquest any ningú no es va poder queixar de falta de neu perquè n'hi va haver per donar i per vendre, com es pot veure al fons de tot el grup.

Un cop arribats a Salardú, l'expedició es va instal·lar a l'alberg i va aprofitar per visitar el poble.

Joan Mota, els castells des de fora la pinya

En l'ampli món de l'afició als castells, hi ha noms propis que sonen a tothom. Són afeccionats que, per la seva trajectòria personal o pel seu carisma, s'han fet conèixer arreu. Però aquesta gran massa de seguidors del fet casteller també inclou molta més gent que, tot i guardar un prudent anonimat, s'interessa amb una puntual fidelitat per tot allò que es cou al voltant de les colles. Aquest és el cas de Joan Mota, una d'aquestes persones que, encara que no ha entrat a formar part activa de cap colla, ha seguit incansablement durant molts anys les actuacions a les places. La seva és, doncs, la visió dels castells des de fora de la pinya, i aquesta és una impressió que pot ser molt profitosa per als qui viuen a primera línia el dia a dia de les colles.

El Francesc Moreno «Melilla», a qui a més de la seva provada sang castellera es veu que li ha sortit també una vena periodística, s'ha encarregat de xerrar una estona amb aquest veterà afeccionat, amb qui l'uneix una bona amistat des de fa una bona colla d'anys.

Vostè és vendrellenc però fa molts anys que viu a Vilafranca, oi?

«Sí, jo vaig venir a Vilafranca l'any 1940, però la meua infantesa va transcórrer al Vendrell. Allà vivia davant mateix de la casa dels 'Mirones', i més avall hi vivien els 'Caneles', i entre uns i altres hi havia una pugna que en aquella època es notava al carrer. Per tant, jo vaig respirar de ben petit el fet casteller al Vendrell».

Però, n'era practicant dins d'alguna colla?

«No, mai... he sigut una mica covard -afegeix amb una rialla als llavis-, m'agradaven els castells perquè vivia dintre de gent castellera, i m'han agradat sempre, però mai no m'hi he ficat activament. Tot i amb això, anava a moltes sortides, sobretot si aquestes eren importants, com la del Concurs a Tarragona posem per cas».

Com veu la diferència entre l'ambient casteller de llavors i el d'ara?

«Ara les colles estan més avingudes; llavors hi havia més pugna, més malícia, si vols. Encara que també trobaves gent que volia veure bons castells, fos qui fos els qui els aixequessin».

Quan va venir a Vilafranca, va continuar tenint contacte amb els Nens del Vendrell?

«Sí, però llavors ells em deien

que era de Vilafranca i, en canvi, els d'aquí em deien que era del Vendrell. De fet, era una mica d'una banda i de l'altra».

I va intervenir en la fundació dels Castellers de Vilafranca?

«No. M'unia una amistat de parlar a la plaça amb la gent que va formar la colla i anava a alguns assatjos, però no era cap cosa de participar-hi. He seguit la colla, però no directament».

Com veu l'evolució de la nostra colla?

«Jo crec que el que ha fet la colla de Vilafranca és digne d'admirar. I penso que el pas més important que es va fer en els primers anys va ser el fet de posar-se la camisa verda; perquè hem de tenir en compte que Vilafranca és, sense voler ofendre ningú, altiva. Té aquella cosa d'orgull de si mateixa, potser perquè és capital d'una comarca molt rica. Per tant, el fet de diferenciar-se dels altres va fer créixer aquest esperit altiu i va fer que es canalitzés aquest ímpetu

Vostè em va conèixer quan jo era molt petit i encara pujava amb la canalla. Què en pensa, de la canalla d'ara, tan important per fer castells de nou?

«La canalla és, no cal dir-ho, molt important, i concretament la de la colla de Vilafranca sap estar allà dalt i sap caure, cosa que també és prou decisiva perquè així la colla pot aspirar a fer castells grossos. Jo recordo quan es van tornar a fer castells de vuit que es tenia por per si queia la canalla; deien que s'espantaria i que no es podrien continuar fent i, en canvi, s'ha arribat a fer-ne de nou i tot».

Són diferents els castellers d'ara respecte als d'abans?

«Abans eren homes molt forts, eren gent que podríem dir 'de bosc', que estaven acostumats a una vida molt dura i aguantaven amb força. Si aquests homes, a més a més, havien fet castells des de petits, adquirien un equilibri que és bàsic per pujar. Has de pensar que llavors no hi havia tanta organització com ara. Es

segueixen els Castellers de Vilafranca és un bon camí. Jo només suggeriria una cosa, a part del que he dit: tenir un gimnàs. Si teniu un gimnàs i una persona que el dirigeixi bé, es podrà aconseguir tot. De la mateixa manera que ha estat molt important el fet de tenir un local com cal Figarot que ha permès d'aplegar molta gent que sent els castells.

Quin record té de la diada de l'u de novembre de l'any passat?

«Va ser un dia fabulós, d'aquells que et fan caure les llàgrimes».

Vostè també pertany al Patronat dels Castellers de Vilafranca, que ajuda a mantenir el fet castellà a casa nostra. Creu que es fa prou coses per ajudar els castells?

«Home, mai no es fa prou! Ara, crec que és important que existeixi. De totes maneres, em permeto de suggerir que s'hauria de fer pagar un mica més, encara que ho dic des d'una posició una mica distant. Penso que fins i tot hi podria haver una mena de 'volun-

«El pas més important que van fer els Castellers de Vilafranca en els primers anys va ser posar-se la camisa verda»

«Em permeto de suggerir que s'hauria de fer pagar una mica més per ser del Patronat dels Castellers de Vilafranca»

«Si els Castellers de Vilafranca teniu un gimnàs i una persona que el dirigeixi bé, es podrà aconseguir tot»

per igualar el que feien els de fora. I cada cap de colla ha pujat un graó en aquest camí, ha anat superant el que havia aconseguit el seu predecessor, fins arribar al Domènech que ha donat un resultat fantàstic».

S'ha arribat a dalt de tot, som en un punt que serà molt difícil de superar?

«No ho crec. Lògicament, cada colla té les seves èpoques millors i pitjors, però penso que amb el temps se superarà el que s'ha aconseguit fins ara perquè hi ha un esperit casteller en el poble. Crec que la colla de Vilafranca ha tingut uns elements molt bons que ha sabut aprofitar i que l'han duta fins aquí, fins a ser una colla puntera, amb un local envejable. I tot plegat fa que s'hi noti un esperit que no tothom té, i això farà que se superi».

deia d'anar a la plaça i allà es feien aquests castells tan impressionants amb gent de cada poble: d'Albinyana, de Creixell, del Vendrell, de Vilafranca... No eren només els de Valls els qui feien aquests castells mítics del segle passat. Jo encara en vaig conèixer, d'homes d'aquests que deia abans. Ara, en canvi, hi ha més tècnica i, amb aquesta tècnica es pot arribar a fer el que s'havia aconseguit llavors».

Un d'aquests grans castells, sens dubte, ha de ser la torre de nou. Com va veure els intents de la nostra colla?

«Crec que la torre de nou sortirà a mesura que es perfeccioni als assatjos. Avui en dia, al cos humà se li pot fer arribar a aconseguir gairebé tot. Cal triar els homes més adequats per a cada lloc i assajar. Penso que el camí que

taris' que aportessin més diners, per exemple».

I de l'ingrés de les dones a les colles, què en pensa?

«Si van a fer castells no crec que hi hagi cap problema».

Melilla

Galofré diu que el 90 va tenir un començament discret i un final molt bo

El 15 de març passat va tenir lloc al nostre local social, Cal Figarot, l'assemblea general ordinària de la colla. Hi va assistir per sobre el centenar de membres de la colla. En va fer l'obertura el nostre cap de colla, Carles Domènech, i es va passar tot seguit a la lectura i aprovació de l'acta de l'assemblea anterior.

Els números

Josep Just, com a president del Patronat, va iniciar el segon punt

de l'ordre del dia, tot passant el testimoni al tresorer del Patronat, Josep Miret, ja que era millor començar amb els apartats dels números. Miret va parlar del crèdit pont de 5 milions de pessetes a pagar dintre de l'any 1990 i 1991, i va indicar que la part corresponent al 1990 ja s'havia fet efectiva, per la qual cosa queda la meitat del crèdit per liquidar dintre del 1991. També va presentar l'estat de comptes, amb un total de cobraments de

10.082.000 pessetes i de pagaments d'11.072.000 pessetes. Va informar que fins ara es portaven pagats 51.500.000 pessetes en el nostre local social, dels quals s'han cobrat un total de 46.000.000 de pessetes. Per a aquest exercici, hi ha previst d'ingressar al voltant dels 8.700.000 pessetes, i s'ha presupostat unes despeses d'uns 7.000.000 de pessetes.

Després d'aquesta exposició dels números del Patronat, va

Foto parcial dels membres de la junta agafats en un to d'allò més conciliador. (Caldria saber qui és aquesta rossa infiltrada que ha sortit en primer pla: algú que «porta els pantalons» a casa d'un d'ells, potser?).

tornar a parlar el seu president, que va dir que hi havia la intenció de començar la tercera part de les obres, sempre que sigui possible i dintre de les disponibilitats de la colla. Al mateix temps, va informar l'assemblea de les converses iniciades amb l'Ajuntament de Vilafranca (amb l'alcalde i amb el regidor de Cultura), per arribar a un acord de mútua col·laboració. Unes altres gestions que s'estan portant a terme són les negociacions extres amb Caixa Penedès, el reforçament de la captació de socis del Patronat i la intenció de buscar empreses col·laboradores (amb aportacions econòmiques o bé amb anuncis). Al mateix temps també va exposar que hi hauria d'haver una col·laboració dels membres de la colla en la confecció de «El Figarot», sobretot en la consecució d'anunciants per aconseguir l'autofinançament de la nostra revista.

Superació

Un cop exposat tot això, Josep Galofré va analitzar la temporada 1990. Galofré va dividir aquesta anàlisi en dues parts: en la primera va començar dient que durant la temporada s'havien fet trenta-cinc sortides i va fer un resum de les xifres dels castells aconseguits -podeu trobar-ne la relació en el quadre de l'any 1990 que publiquem en aquest mateix número de «El Figarot»-. Tot seguit va indicar que, si miràvem la

consecució d'aquests castells per dates, comprovaríem que vam tenir uns principis de temporada molt irregulars i que vam arribar al final de temporada aconseguint unes grans actuacions, que van culminar amb el descarregament, per primer cop en aquest segle, de dos castells de nou amb folre en una mateixa diada. Finalment, va preveure que aquesta temporada podria ser molt bona. A la segona part de la memòria va fer una anàlisi de la temporada, que va concloure destacant la gran superació de la colla en la seva part final. Va acabar la seva intervenció agraïnt a les tres colles de grallers, Colla de Mar, Els Vernets i l'Artús, que ens hagin acompanyat tot l'any.

Joan Roig, tresorer de la colla, dintre del quart punt de l'ordre del dia, va explicar que havíem començat la temporada amb 292.532 pessetes, i que, després de les entrades i de les sortides, havíem tingut un superàvit d'1.518.407 pessetes, amb les quals s'ha fet una aportació per obres del local social d'1.500.000 pessetes, tal com ja havia dit Josep Miret. A continuació va detallar el cost de la revista «El Figarot» i es va referir a la seva transformació, ja que havia passat d'un exemplar de dotze pàgines -al número 0-, a les seixanta de l'últim, editat el Nadal passat. Per tant, va reincidir en la importància de fer més rendible

la nostra revista i va demanar la col·laboració de la forma que sigui (anuncis, escrits, cartes, acudits...) per part del personal de la colla.

Assignatures pendents

Carles Domènech va començar el seu torn assenyalant les assignatures pendents de la colla: torre de nou, cinc de vuit i pilar de sis descarregats, i va dir que una colla com la nostra les ha d'aprovar aquesta temporada. Va anunciar que tenia la intenció de tirar un castell de nou abans de Sant Fèlix i la torre de nou quan es cregui convenient, ja que són objectius que la nostra colla pot aconseguir, i va demanar la col·laboració de la colla per intentar obtenir uns quaranta castellers més per a les sortides de castells de vuit. Després d'acceptar la dimissió de Josep Julià i de Pere Jiménez de l'equip tècnic, no sense remarcar la seva feina i la voluntat que tenen per tirar endavant la colla, va aconsellar a tothom que es lligui bé les esparidenyes aquest any i va exigir una puntualitat més gran a l'hora de començar els assaigs.

Després del torn de precís i preguntes, es va donar per acabada l'assemblea al voltant de la una de la matinada.

S.V.R.

flors i plantes el grèvol

c/. Pere III, 39
Vilafranca del Penedès

El Correverdura es consolida a la seva VII edició

El 14 d'abril passat es va celebrar la VII edició del Correverdura que, com cada any, organitza la Comissió de Cultura de la nostra colla. Si bé la participació no va superar la del darrer any, es pot dir que va ser molt interessant i que hi ha un cert nombre de persones que esperen aquesta diada per donar a conèixer la seva capacitat d'inventar qualsevol mena de carruatge i fer-lo passejar pels carrers de la nostra vila.

Bona mostra del que s'ha indicat més amunt és el carruatge que representava una bamba musical, un bar ambulant, una bicicleta a l'estil de Lucky Lucke i fins i tot un bressol sobre bicicleta, ocupant inclòs.

Aquest any, i vist el que passava en altres edicions en què participava bastant de gent tan sols amb bicicleta, hem intentat donar-li un caire com a Festa de la Bici. Esperem que per a properes edicions es pugui incrementar com a tal, sense oblidar que l'essència d'aquesta festa no és altra que la construcció d'un vehicle sobre rodes, per estrany que sigui.

La participació de membres de la nostra colla no és gaire nombrosa però n'hi ha uns quants que des del primer any hi participen i, per cert, amb unes idees ben bones. Podem citar enguany un galliner amb rodes, amb els seus corresponents pollets. No deu ser per falta de bicis?

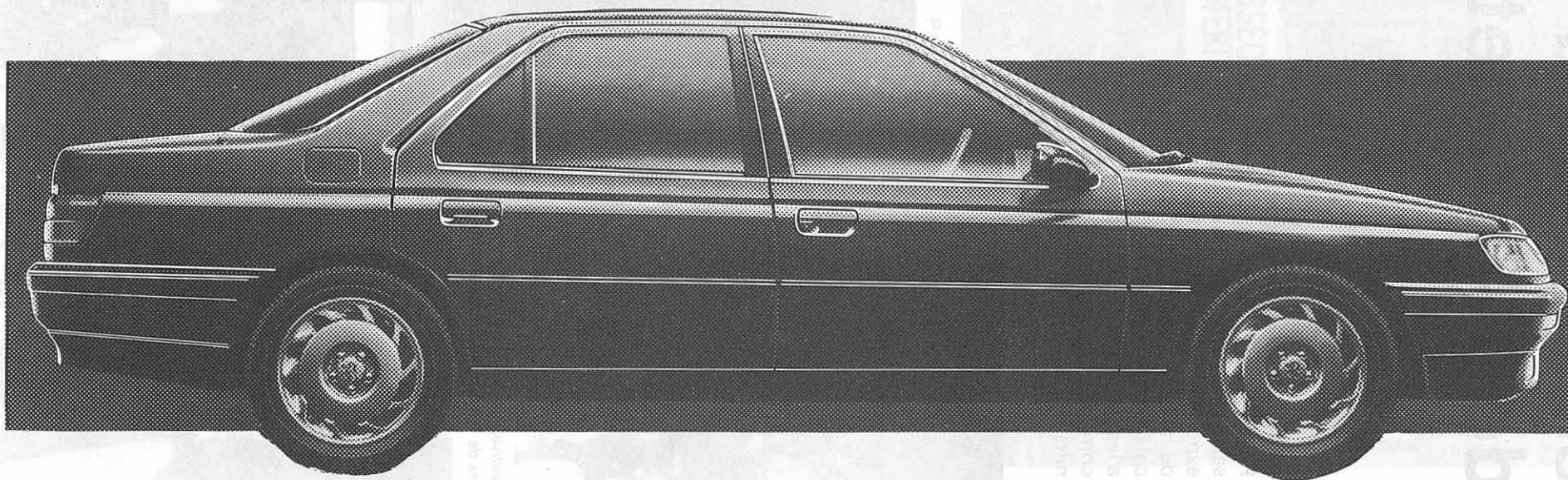
Per a la propera edició s'està estudiant la possibilitat d'introduir novetats, com un premi especial per al «fet casteller». Per la nostra part, estem ben animats a intentar fer les coses noves i que l'Olimpíada del Correverdura 92 pugui ser ben sonada.

Comissió de Cultura

Una de les idees més originals de la VII edició del Correverdura va ser una bamba musical, tot i que hi va haver carruatges per a tots els gustos i edats.

LA GRAN CREACIO

Vingui a conèixer una cosa que no coneix límits, que supera totes les normes. Vingui a conèixer una cosa innovadora, avançada, exclusiva. Vingui a descobrir una gran creació: el Peugeot 605. Vingui a descobrir l'harmònica fluïdesa de la seva línia, la perfecta estabilitat de la seva marxa, el seu luxós confort, la sofisticació del seu complet equipament. Vingui a conèixer una cosa gran en el món de l'automòbil. Des d'avui, el seu concessionari li presenta el Peugeot 605 en 4 versions que són quatre invitacions a descobrir la gran creació de Peugeot.

PEUGEOT 605

L'esperem a: TALLERS AUTO-TRACTOR

c/. Comerç, 3 - Tel. 890 24 11

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

El seu concessionari **PEUGEOT TALBOT**

Una exposició a Cal Figarot, novetat de 'l'Anxaneta' 91

Els Castellers de Vilafranca han participat a totes les edicions del torneig l'Anxaneta d'hoquei base, amb els seus castells, torres i pilars muntats durant els actes de presentació dels equips. D'aquesta manera han fet palès el suport dels castellers a un torneig tan arrelat a Vilafranca i de gran ressò dins el món de l'hoquei base.

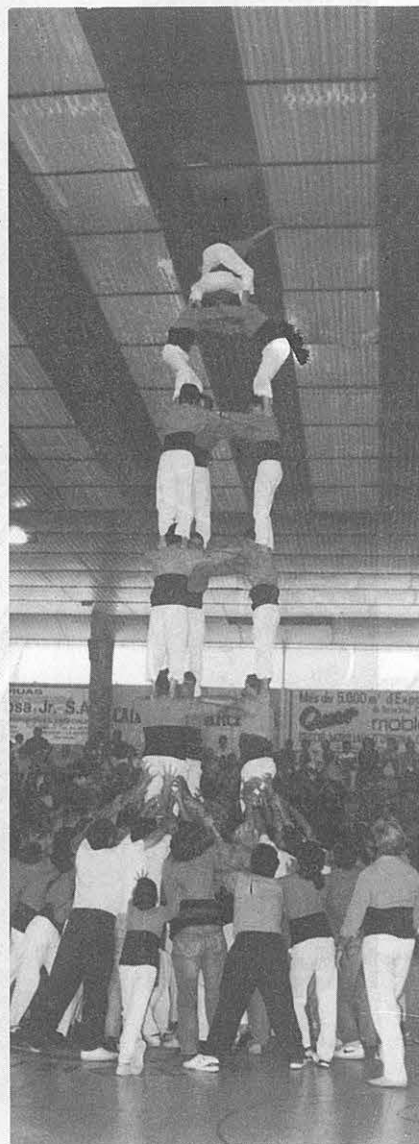
El 25 de maig, i precedit d'un festival infantil amenitzat pel grup Rovell d'Ou, es va inaugurar a les sales nobles de Cal Figarot una exposició que recollia fotografies de tots els equips, autoritats i col·laboradors que han participat a les deu edicions del torneig, així com un recull de premsa local i nacional en què es fa ressò del

El grup d'animació Rovell d'Ou va amenitzar un festival infantil al pati de Cal Figarot, en un dels actes que es van organitzar entre els Castellers de Vilafranca i el Club Patí Sant Ramon.

El director del Col·legi Sant Ramon, el president del Club Patí Sant Ramon i el president del Patronat de Castellers de Vilafranca van presidir, junt amb l'alcalde de la vila, la inauguració de l'exposició que mostrava diferents objectes al voltant del Torneig de l'Anxaneta.

Com és lògic, la nostra participació al torneig va tornar a tenir una actuació castellera, en la qual vam fer un tres de set.

torneig d'hoquei del Club Patí Sant Ramon.

Una nombrosa representació d'entitats vilafranquines van ser presents a l'acte d'inauguració. Paraules del president del Club

Patí Sant Ramon, del president del Patronat Castellers de Vilafranca i del batlle de Vilafranca van servir per presentar l'exposició que va restar oberta fins el diumenge, 8 de juny.

L'alcalde de Vilafranca, Joan Aguado, i el president del Club Patí Sant Ramon, Joan Ortiz, van inaugurar l'exposició que reunia tota mena d'objectes relacionats amb el torneig d'hoquei-base 'l'Anxaneta'.

VILAMOTOR, S. A.

CONCESSIONARI

RENAULT

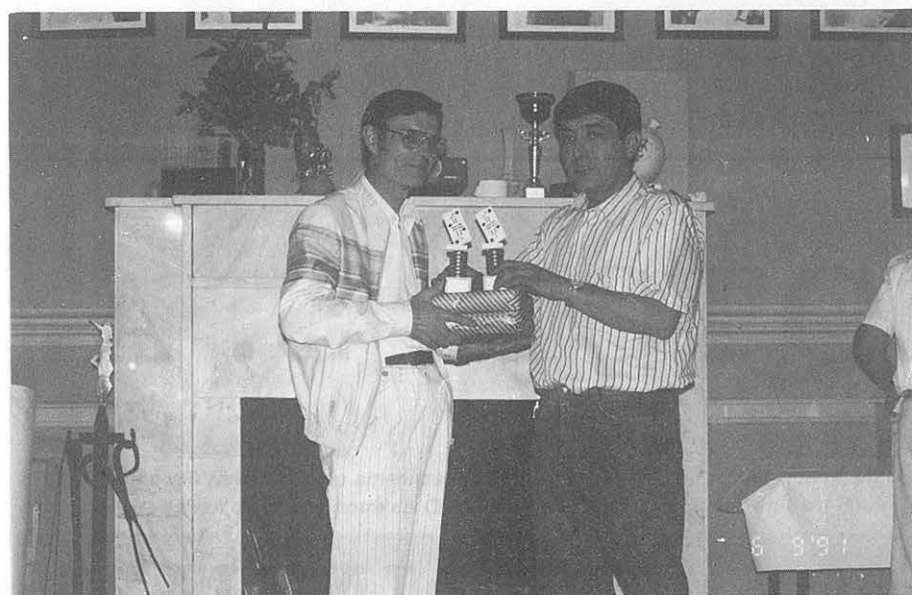
Vehículos Industriales

Sarriera, 60 - 64 - Apartat 188

Tels. 890 45 00 - 890 43 54

08720 VILAFRANCA DEL PENEDES / Barna.

Cànovas-Piñol, guanyadors del 5è Torneig de Dòmino

La parella que formaven Cànovas i Piñol va demostrar que era la que estava més «fineta» en això d'anar posant fitxes ordenadament sobre de la taula i, per tant, es va endur el primer lloc a la classificació final del cinquè Torneig de Dòmino, que es va disputar al nostre local social durant l'hivern passat.

Darrera seu va quedar la parella integrada pel Casals i pel Gallart, mentre que en tercera posició es classificaven el Bosch i el Font i en quarta el Melilla I i el Melilla II. Així fins a completar un quadre de divuit parelles, que va ser el nombre total de participants al torneig esmentat.

Com cada any, en una animada celebració que va reunir tots els equips que havien participat al torneig de cal Figarot, es van repartir els diferents guardons.

Les entitats que van col·laborar en aquest Torneig són: Bar «Cal Figarot» (M. Arroyo), H. Los Jijonencos, S.A., Esports Mañé, Pintures Janer, S.A., Estrany, S.C.P., El Grèvol, Perruqueria Santó, M.I. Ajuntament de Vilafranca, Comissió de Dòmino, Cerveses Sant Miquel, Cerveses Damm, Peixateria Tere, Exclusives Arroyo, Caves Nadal i Caves i vins del Raïm.

Les tres parelles guanyadores, Cànovas-Piñol, dalt de tot; Casals-Gallart, al mig i Bosch-Font, a sota, van rebre els diferents trofeus i van posar-s'hi bé per sortir ben somrients a la fotografia.

Classificació final del 5è Torneig de Dòmino

1. Cànovas - Piñol
2. Casals - Gallart
3. Bosch - Font
4. Melilla I - Melilla II
5. García - Palacios
6. Vallès - Durich
7. Socies - Sàbat
8. Alemany - Martí
9. Taulats - Rovira
10. Boquera - Gòmez
11. Matas - Just
12. Estrany - Cascales
13. Navarro - Mallofré
14. Miró - López
15. Santó - Màxim
16. Pancorbo - Estrany
17. Pepe - Salvi
18. Pugui - Gerard

La classificació final de les divuit parelles que van participar a la cinquena edició del Torneig de Dòmino.

Els quarts classificats van ser aquest cop el Melilla I i el Melilla II, que també van tenir el seu premi.

Bar Cal Figarot

Menú especial de Festa Major a preu econòmic

Especialitats:

ÀNEC AMB PRUNES

MARISCADA CASTELLERA

i com sempre hi haurà esqueixada de bacallà i

gran assortiment de tapes

cava Nadal Brut i vins del Penedès

àmplia terrassa, ambient musical

General Prim, 11 - Tel. 817 05 42

Els castells del 90		2x6	4x7	3x7	4x7A	5x7	3x7S	2x7	9x7	4x8	3x8	2x8F	5x8	4x9F	3x9F	2x9F
14 gener	Vilafranca (Festa de Sant Ramon)	D			D	C	D		D							
17 febrer	Vic (Inauguració de l'Esclat)		D	D	D											
22 abril	Vilafranca (Aniversari de la Plaça de la Verema)				D	D	D									
6 maig	Vilafranca (Centenari de Sant Ramon)	D					D		D	C						
20 maig	Vilafranca (Fires)	D					C			D	I-C					
27 maig	Valldoreig (Aplec U.D.C.)		D	D	D											
2 juny	Vilafranca (Torneig de l'Anxaneta)	D		D	D											
10 juny	Olot (20è Aniversari Societat Local)		D	D	D				D							
15 juny	Vilafranca (Festa barri Poble Nou)	D		D	D				C							
30 juny	Vilafranca (Festa barri Sant Julià)	D				D	Id-D		D							
1 juliol	Canet de Mar (Festa Major)	D	2D	D	D											
14 juliol	Bergara (matí, Ajuntament)	D														
	Antzuola (tarda «Alarde del Moro»)	D			D	D			D	I						
	Bergara (nit, Festival Folkloric)			D	D											
15 juliol	Zumarraga iurretxo (Cercavila)		D		D	D										
22 juliol	Els Monjos (Festa Major)	D				D	D		D	C						
28 juliol	Vilafranca (Vall del Castell)	D							D	D	D					
29 juliol	Salt (Festa Major)		2D		D											
4 agost	Feltre (vespre, Palio)	D		D	D											
5 agost	Trichio (migdia Restaurant)		D													
	Feltre (tarda, Palio)	D		D	D-C											
	Melere (nit, Revetlla)	D	D	D	D											
6 agost	Venècia (Exhibició)		D		D											
15 agost	L'Estartit (Exhibició)		3D		D											
19 agost	Bellvei (Festa Major)	D				D	D		D							
	Roda de Berà (Futbol)		2D		2D											
26 agost	L'Arboç (Festa Major)	2D								I-D	D	C				
29 agost	Vilafranca (Festa Major)	3D				D	D		D	I						
30 agost	Vilafranca (Festa Major)	4D								Id-C	D	C				I
31 agost	Vilafranca (Festa Major)	4D	2D			Id-D	D					D				
1 setemb.	Vilafranca (Festa Major petita)		D													
8 setemb.	Gissona (Festa de la Verge)		D													
	Sant Sadurní(Fires)	D			D		D		D							
11 setemb.	Santa Fe (Aplec)	D		D	D				D							
14 setemb.	Assaig								D							
21 setemb.	Assaig								D							
22 setemb.	Reus (Festa de la Misericòrdia)	D								C	D	D				
23 setemb.	Igualada (Fires)	2D					D		D	D						
24 setemb.	Barcelona (Festa Major)	2D							D	D	D					
28 setemb.	Assaig								D							
7 octubre	Tarragona (Concurs de Castells)	D								D	D	D			I-I	
14 octubre	Vilobí (Festa del Most)	D	D	D	2D		D									
21 octubre	Montserrat (Romiatge)	D								D	D	D				
28 octubre	Terrassa (Festa Castellera de Terrassa)	D								D	D	C				
1 novemb.	Vilafranca (Diada de la Colla)	2D										C		D	D	
18 novemb.	Barcelona (Born, Festa de Convergència)	D								D			C			
25 novemb.	Sant Sadurní(25è Aniversari de Covides)	2D					D	D	D	Id-Id						
Descarregats		44	21	12	23	7	12	1	17	9	8	4		1	1	
Carregats					1	1	1		1	4	1	4	1			
Intent desmuntat						1	1			3						
Intent llenya										3	1				2	1

NOTES: Vam fer quaranta-quatre pilars de cinc, tots descarregats, i em vam dur sis al balcó; de quatre... la tira. Cal assenyalar, però, tres anècdotes: 1.ª) a Reus, el descarregarem per variar; 2.ª) la gran quantitat que en vam fer amb senyeres i altres símbols nacionals i municipals; i 3.ª) el pilar «dels Alcaldes» del dia de Tots Sants. Figueretes a les torres: una a les de vuit, cinc a les de set i nou a les de sis. Altres curiositats de les torres: una de les de sis va ser feta neta, i en tres de les de set només va fer pinya la gent del folre de les de vuit.

Jordi Mir

«NO PERDIS EL TEMPS»

El nostre Institut ofereix quelcom més que un títol. L'alumne espera el millor.

ENSENYAMENT:

- Bàsic	- Moldejat
- Superior	- Psicologia aplicada
- Teòric	- Marketing
- Pràctic	- Ètica
- Dibuix	- Estètica

- Ensenyament de tall, color i pentinat per video.
- A més, normes de formació ètica que ajudaran l'alumne en la seva relació amb el client.
- **Places limitades** perquè volem obtenir una qualitat d'alumnat que garanteixi l'èxit a una futura generació de valors.

**EL FUTUR
DEPÈN DE TU**

A
bàsica

B
Superior

**MATRÍCULES
OBERTES**

Demaneu informació
ESCOLA DE PERRUQUERIA

MAGDA

Ja hem fet escola.

C/ Consellers, 3 - Tel. 892 33 54 - Vilafranca
C/ Prat de la Riba Rambla Sant Francesc, 11
SEGUR DE CALAFELL C/ Martorell, 14

Al seu servei

erreteria
BADIA

C/. Clascar, 12 - Telèfon 890 17 04
VILAFRANCA DEL Penedès

BONA FESTA MAJOR

A cau d'orella

Ningú va dir ni piu

L'assemblea va ser tot un èxit, després de les xerrades de secretaris, tesorers, cap de Colla, representant de la tècnica i els de les diferents comissions, ningú no va dir ni piu. Perfecte, com que ja tenim el tres i el quatre de nou a la butxaca, tota la resta de coses funcionen perfectament. Que així sigui.

Visca el futbol americà

Senyors de la junta, per tenir gent a les sortides heu de contractar com a comparsa un equip de futbol americà. Aquesta conclusió, l'he treta del dia que vam anar de comparses dels Barcelona Dragons. No van caler circulars ni cartells espectaculars. L'assistència va ser massiva. Tot-hom va aguantar fins al final, tot i que feia un fred que fins i tot al nostre cap de Colla li espetegaven les dents.

Mig autocar ple

Una altra idea per omplir els autocars a les sortides de «pa

sucats amb oli» es va sentir el dia de l'actuació al Prat: fomentar les famílies castelleres, ja que Graus, Requesens, Masons i un curt etcètera ja quasi omplen mig autocar. Us imagineu la joia del cap de colla, amb un parell de dotzenes de famílies com les esmentades?

Concurs públic

Hem sentit a dir que, després d'un llarg estudi de rendibilitat i tramitats els permisos adients, es convoca un concurs en què poden participar totes les empreses de l'Alt i Baix Penedès, del Garraf i de l'Anoia, per cobrir una línia de microbusos entre Cal Figarot i Sant Sadurní. L'estudi econòmic es pot demanar al bar de Cal Figarot. Les sol·licituds per al concurs s'han de presentar al senyor Raventós (Lluís de Vilobí), fins el 30 de setembre del 1991. Deu dies després es farà pública la concessió de l'esmentada línia.

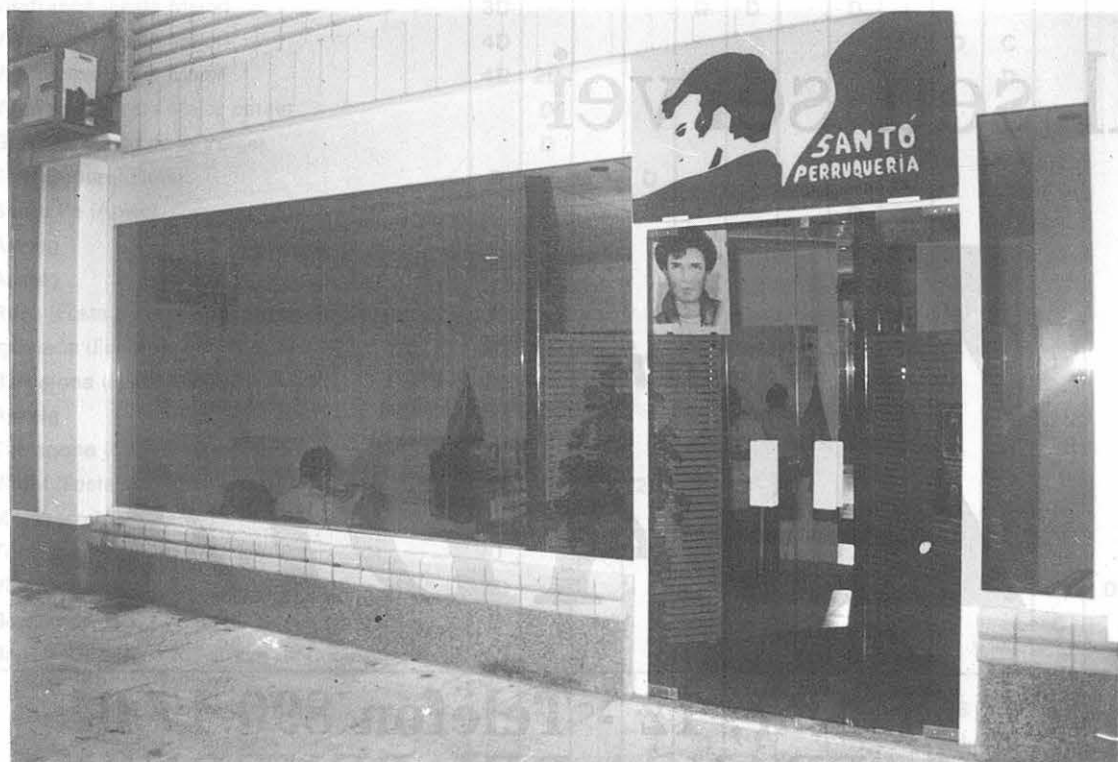
laynameIA A

A sremirp ed erbmets àrina's a aynamelA, stot sle iuq niugnetne

setseuqa seiníl i niugnit le IND ne alger aj nenet al açalp adaruges-sa, nat slos sle atlaf rebas rid nleffotrak rep on rassap anag.

Tenim una Carta al Director!

Els de la redacció de «El Figarot» hem hagut d'obrir una oficina de premsa per rebre l'allau de col.laboracions que ens han vingut després de l'avís que es va donar a l'assemblea anual passada. N'hem tingut tantes, de col.laboracions en forma d'anuncis, de cartes, d'escrits de tota mena, de postals aprofitant les vacances, de telegrams de suport, de dibuixos, de pósters..., n'hem rebut tantes, doncs, que en aquest número només ens atrevim a publicar una «Carta al Director». Vam fer com a la televisió, vam tirar totes les cartes enlaire i ens en vam quedar una per imprimir-la a les pàgines de «El Figarot». (Nota: si no podeu resistir més, aquesta carta apareix a l'última pàgina d'aquest número).

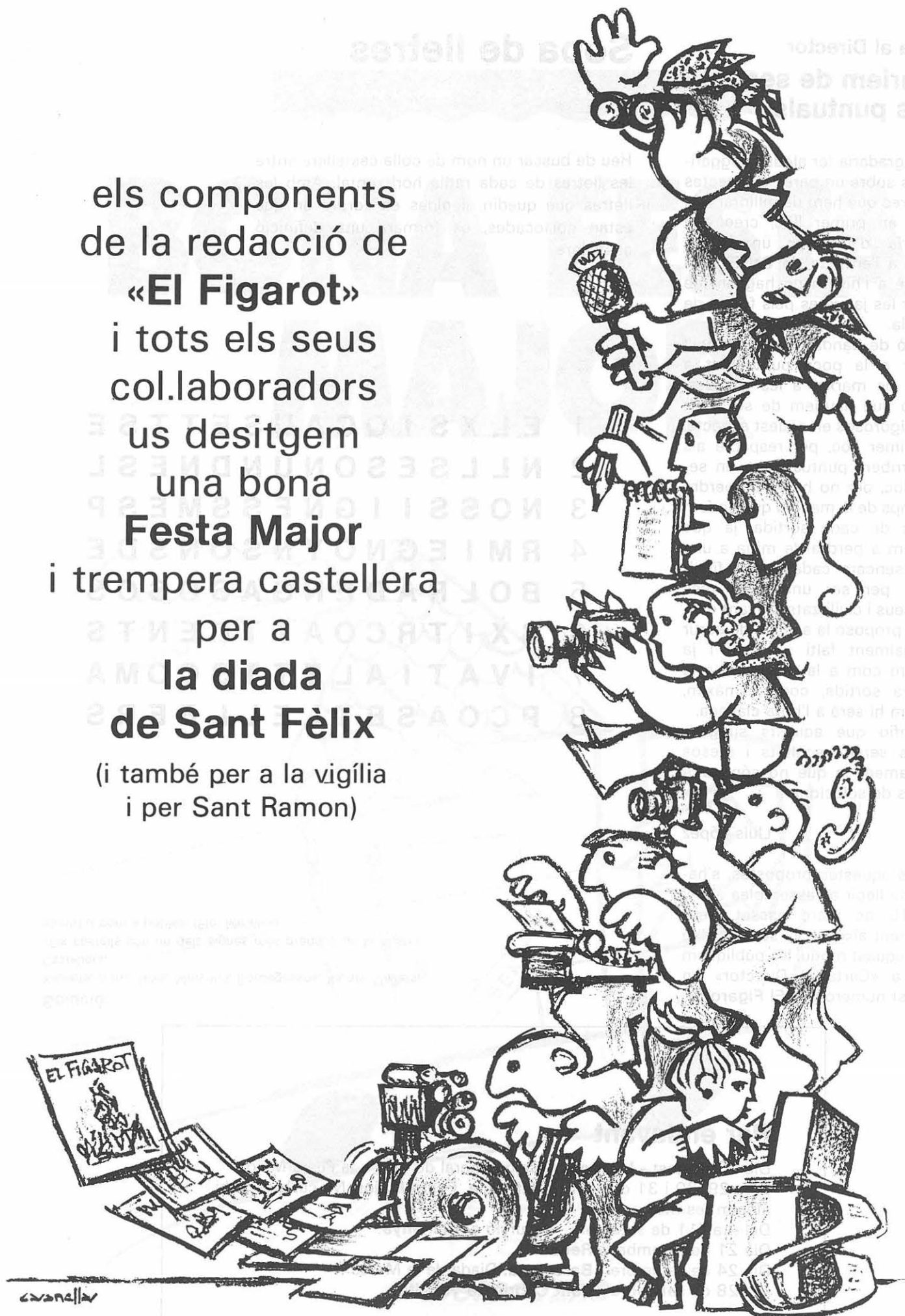

Santó Perruqueria

AL VOSTRE SERVEI

Puigmoltó, 13

els components
de la redacció de
«El Figarot»
i tots els seus
col.laboradors
us desitgem
una bona
Festa Major
i trempera castellera
per a
la diada
de Sant Fèlix
(i també per a la vigília
i per Sant Ramon)

Carta al Director

Hauríem de ser més puntuals

M'agradaria fer alguns suggeriments sobre un parell d'aspectes que crec que hem de millorar a la colla; en primer lloc, crec que s'hauria d'instalar un penjarobes a l'entrada de Cal Figarot perquè a l'hivern no haguem de deixar les jaquetes pels forats de l'escala.

Això de banda, també em vull referir a la poca puntualitat a l'hora de marxar a les sortides. Penso que hauríem de ser molt més rigorosos en aquest aspecte, en primer lloc, per respecte als qui arribem puntualment; en segon lloc, per no haver de perdre el temps de la manera que ho fem abans de cada sortida, ja que arribem a perdre de mitja a una hora sencera cada cop; i finalment, per ser una mica més europeus i civilitzats. Davant d'això, jo proposo la solució de sortir puntualment falti qui falti i ja veurem com a la segona o a la tercera sortida, com a màxim, tothom hi serà a l'hora clavada.

Confio que aquests suggeriments seran escoltats i atesos ràpidament ja que no són gaire difícils de solucionar.

Lluís López

(Totes aquestes propostes, s'havien de llegir a l'assemblea anual del 15 de març passat, però finalment això no va ser possible i, per aquest motiu, les publiquem com a «Carta al Director» en aquest número de «El Figarot»).

Sopa de lletres

Heu de buscar un nom de colla castellera entre les lletres de cada ratlla horitzontal. Amb les lletres que quedin, llegides en l'ordre en què estan col·locades, es formarà una definició castellera.

1	E	L	X	S	I	Q	C	A	U	S	E	T	T	S	E
2	N	L	L	S	E	S	O	N	U	N	D	N	E	S	L
3	N	O	S	S	I	I	G	N	E	S	S	M	E	S	P
4	R	M	I	E	G	N	O	Y	N	S	O	N	S	D	E
5	B	O	L	R	A	D	E	N	G	A	S	O	S	O	S
6	S	X	I	T	R	C	O	A	I	T	D	E	N	T	S
7	I	V	A	T	I	A	L	E	T	T	S	C	O	M	A
8	P	C	O	A	S	B	T	L	E	L	L	E	E	R	S

Solució:
Xiquets, Nens, Nois, Minyons, Bordegassos, Xicots, Vailets, Castellans.
«Els castells són un dels signes més pregoners de la nostra identitat com a poble». (Eloi Miralles)

Per endavant

Dia 25 d'agost - **L'Arboç**. Assaig general de cara a la Festa Major.
Dies 29, 30 i 31 d'agost - **Vilafranca. Festa Major**. No cal que us hi afegim res més.
Del 4 a l'11 de setembre - excursió a **Alemanya**.
Dia 21 de setembre - **Reus**.
Dia 24 de setembre - **Barcelona**. Diada de la Mercè.
Dia 28 de setembre - **Sant Cebrià de Vallalta**.

Un any més us desitgem una

BONA FESTA MAJOR

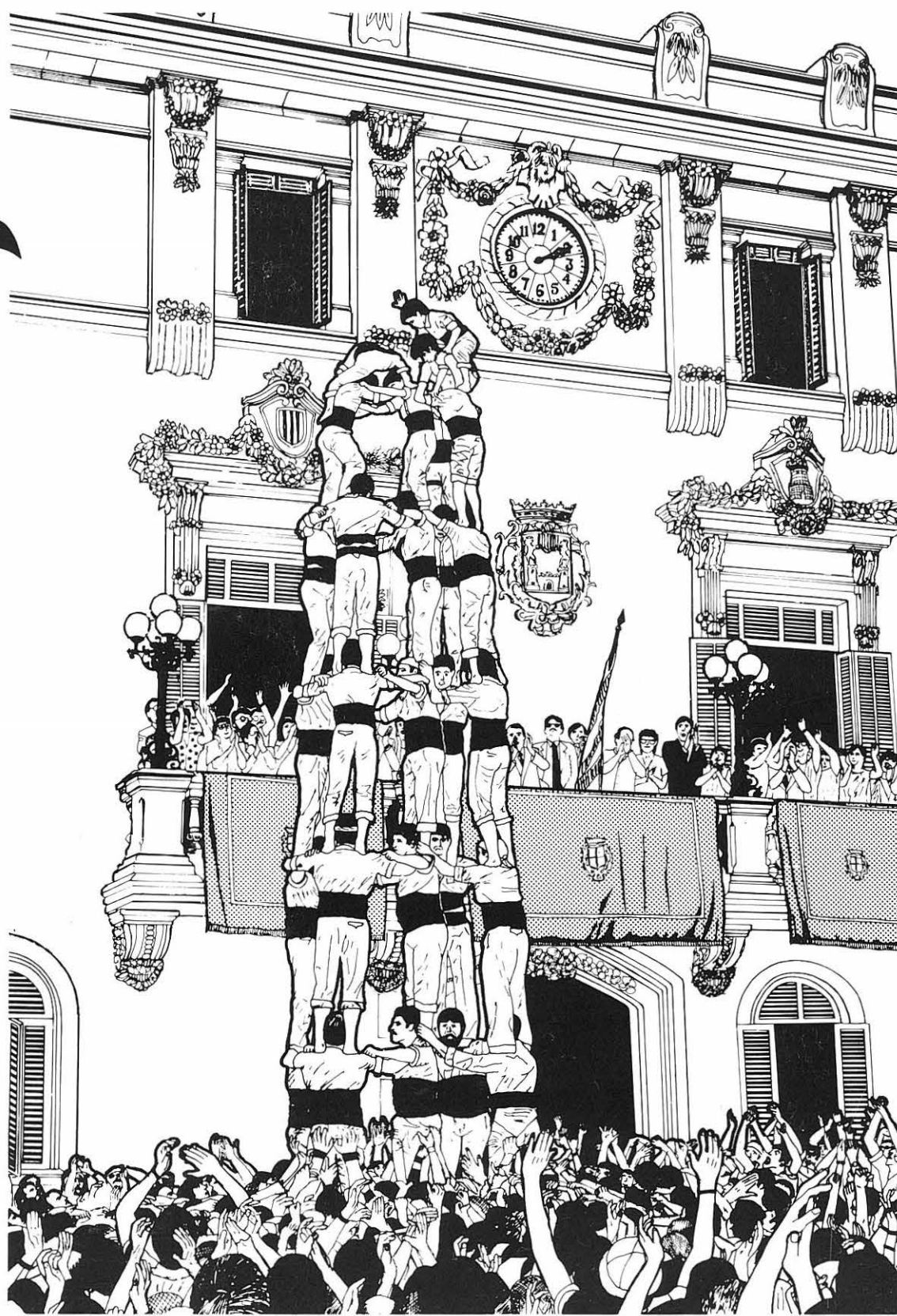

DISSENY © CARD

-Detectrans-
TRANSPORT

AMÀLIA SOLER, 20 TEL. 890 48 27 - FAX: 890 43 22 08720 VILAFRANCA DEL PENEDES

BONA FESTA MAJOR

Caixa Penedès